

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 538

De Bankdirekteur

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

1re Sorte Fabrique des DUBEC CHIVARN
2e DUBEC GOLD DUBEC ULTRA
3e DUBEC AROMATISE
4e DUBEC

J. VAN KERCKHOE, AMSTERDAM
Medaille d'Or 1889 - EN ARGENT Diplôme d'honneur
la Haye 1892 - de S.M. le Reine Régente Amsterdam 1895

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM

NIEUWE SERIE.

DE BANKDIRECTEUR.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een oude kennis.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was op een avond van een der mooiste dagen van een mooien en warmen zomer, dat twee heeren in een fraai huis in Regentpark, in een als bibliotheek ingericht vertrek zaten te lezen.

De fraaie vergulde pendule van Fransch fabrikaat en een juweeltje van edelsmeedkunst, had juist een helderen slag doen hooren, op welk geluid een der lezende heeren had opgekeken en ziende dat het half acht was, het tijdschrift, waarin hij verdiept was geweest, neerlegde.

„Het is half acht, Charly,” zei hij met een sonore, aangenaam klinkende stem, „het wordt zoetjesaan tijd om ons te kleeden. Zoo aanstonds zal James met de auto wel voorkomen.”

De spreker was een lange, slanke man van ongeveer 38 à 40 jaar. Hij was donker van uiterlijk en had glanzend zwart, in het midden gescheiden haar, dat aan de slapen een weinig witte haren vertoonde, de onmiskenbare aankondigers van den bezadigden leeftijd.

Toch zal menigeen geneigd zijn uit te roepen, dat bij dezen man de bezadigde leef-

Raffles 538.

tijd nog niet aangebroken was, zoodra wij zijn naam noemen. Hij was namelijk niemand anders dan Lord Edward Lister, die onder den naam John Raffles, de schrik der misdadigers, doch die der politie tevens was.

Hij bewoonde het fraaie, als een villa gebouwde heerenhuis in Regentpark reeds lang, maar voor de politie was dit een onbekend feit, daar zij in den deftigen en rijken filantroop Lord William Aberdeen, wiens koperen naamplaat aan de straatdeur prijkte, volstrekt niet den gentleman-inbreker vermoedde, die door dezen naam te voeren, een titel, waarop hij overigens het volste recht had, zijn tegenstanders onafgebroken op een dwaalspoor wist te leiden, zoodat de naam de Groote Onbekende, welke men hem had gegeven, zonder overdrijving op hem kon worden toegepast.

De woorden, die hij zoo juist had geuit, had hij gericht tot een ongeveer tien jaar jongeren man, die een groot contrast in uiterlijk met hem opleverde, ofschoon hij evenals de spreker zonder eenigen twijfel een knap man kon worden genoemd.

Hij was blond en zijn haren hadden die natuurlijke golving, die den eigenaar half wanhopig kunnen maken, als hij ze naar de mode in een scheiding wil dwingen. Zijn oogen waren blauw en om zijn mond speelde een eeuwige vriendelijke glimlach.

Zijn metgezel daarentegen had grijze oogen, die soms buitengewoon ernstig konden kijken en vaak met een glans als van blauw staal schitterden. Zijn gelaat was fraai besneden, zijn lippen dun, doch goed gevormd, terwijl zijn rechte neus op adel wees.

Raffles, zooals wij hem zullen noemen, omdat hij onder dezen aangenomen naam de meeste avonturen beleefde, had, toen hij de bovenaangehaalde woorden sprak, zijn metgezel aangekeken en deze had op zijn voorbeeld eveneens het blad, waarin hij ijverig had zitten lezen, neergeworpen.

„Ja, Edward, ik zal naar boven gaan,” luidde zijn antwoord, „ik geloof anders niet, dat we ons van avond met dit mooie weer hevig zullen amuseeren.”

„Ik ook niet, Charly,” luidde het antwoord, „maar er is iets, dat me naar het theater toedrijft. Wat dat is kan ik niet zeggen, maar ik heb wel eens meer zoo'n onbewusten aandrift en ik geef daaraan steeds gehoor, omdat vaak is gebleken, dat ik daaraan zeer goed had gedaan.”

„Dan ben ik onmiddellijk tot je dienst,” hernam de andere en volgde zijn vriend de kamer uit.

Wanneer wij hier spreken van vriend, dan is dit met de volle beteekenis van het woord, want die twee mannen, die nu kalm langs de met een rooden peluchen looper bekleede trap naar boven gingen, waren onafscheidelijke vrienden.

Hun avontuurlijke levenswijze had hen zoo gemaakt. Raffles, als de gentleman-inbreker, roofde niet voor zijn genoegen of om zich te verrijken. Wel beschouwde hij zijn beroep als een sport, maar zijn devies luidde:

Neem af van hen, die te veel hebben en geef dat aan hen, die te weinig bezitten.

Hij had die spreuk tot zijn leuze gemaakt, omdat naar zijn meening er veel misstanden in de wereld waren, welke door de tegenwoordige wetgeving niet werden bestreden. Hij had daarom eenvoudig een wetboek voor zich zelf gemaakt, waarin slechts één artikel stond. En dat ééne artikel bestond uit het ééne woord: RECHTVAARDIGHEID.

Zag hij ergens armoede en ellende, dra had hij het tegenovergestelde gevonden, namelijk overdreven weelde en genot. Dan ging hij er op uit, om te zien hoe de rijkdommen, waarvan men genoot, verworven waren en wee, wanneer hij merkte, dat die verzameld waren ten koste van het zweet en bloed van anderen.

Dan ging hij recht op zijn doel af, namelijk het doel, om wat van den overvloed van den ééne af te nemen om dat te schenken aan hem, die het noodigste moest ontberen.

Dat hij hierdoor in conflict kwam met de bestaande wetten en met de dienaren, die op de uitoefening van deze wetten moeten letten, dat wist hij, maar dat had hem nimmer belet, zich ook maar één oogenblik te onttrekken aan datgene, wat hij als zijn plicht beschouwde.

Vaak kwam hij hierdoor voor moeilijke gevallen te staan, gevaren, waarbij niet alleen zijn vrijheid, maar ook zijn leven op het spel kwam te staan. Toch ging hij kalm zijn gang.

In den beginne had hij dit steeds alleen moeten doen, maar nu reeds sedert lange jaren had hij een trouwe hulp en bondgenoot in Charles Brand, zijn huisgenoot, vriend en secretaris.

Dat baantje van secretaris, dat Raffles eenige jaren geleden had gecreëerd, was waarlijk geen sinecure, want wat Raffles als Raffles, laten we maar zeggen, ingezameld had, moest zijn vriend Charles Brand als secretaris van Lord William Aberdeen aan de gegadigden zenden. Hij had het hiermede waarlijk vaak zeer druk.

Bovendien vergezelde hij zijn vriend op al zijn tochten, evenals zijn trouwe chauffeur James Henderson, van wiens enorm sterke vuisten Raffles ook dikwijls gebruik wist te maken.

Juist waren de vrienden met hun toilet gereed, toen Gaston, de oude kamerdienaar hen kwam melden, dat de auto voorstond. Zij begaven zich nu onmiddellijk naar beneden, waar zij inderdaad Henderson aan de straatdeur vonden wachten.

Zij stapten in, de chauffeur schakelde de derde versnelling in en geruischloos gleeed de fraaie, dichte limousine door de nog door de laatste stralen der ondergaande zon beschenen straten.

Henderson hield stil voor de verlichte vestibule van het Garrick-theater. Het was reeds onmiddellijk te zien, dat het niet druk was. De bureaulist zat in zijn hokje te geeuwen en er reden slechts enkele rijtuigen en auto's voor.

In de zaal was het nog tamelijk leeg en toen het gordijn opging, was alleen nog maar de loge naast die, waarin de beide vrienden hadden plaats genomen, bezet. De rest was ledig.

Het stuk, een blijspel, scheen, naar de eerste scènes, die zeer levendig werden gespeeld, te oordeelen, nog al aardig te worden, hetgeen oorzaak was, dat de vrienden bleven, daar zij eerst neiging hadden gehad, om wegens de half ledige zaal weg te loopen.

Weldra echter bleek, dat zij zich vergist

hadden. Na de eerste scènes werd het stuk tamelijk eentonig.

„Het begint vervelend te worden,” zei Raffles tot zijn vriend, „de theaterstukken worden van jaar tot jaar slechter, hoewel de acteurs beter zijn dan vroeger en met mijn sport gaat het evenzoo.

„De menschen hebben steeds minder geld, maar niettegenstaande dat zijn de inbrekers meer geoefend dan vroeger.

„Ik koester sinds eenigen tijd het plan om Londen vaarwel te zeggen en voor een poosje naar Berlijn te verhuizen; ik heb namelijk vernomen, dat de politie daar veel slimmer moet zijn dan de onze hier in Londen. Ik zou het prettig vinden om mij met die lieden te meten.”

Brand glimlachte en zei:

„Je prijst een Berlijnsche instelling ten koste van je eigen vaderland en toch geloof ik, dat zich op het gebied van strafzaken de politie nergens ter wereld zoo belachelijk heeft gemaakt als juist die. Ik denk hierbij aan een bijzonder geval.”

„Aan welk?” vroeg Raffles.

„Aan de geschiedenis van den kapitein van Köpenick.”

„Je vergist je,” antwoordde Raffles, „het verwijt, dat jij de politie maakt, is niet op zijn plaats. Want nergens ter wereld heeft men het nog zoover gebracht, dat men een misdaad, waarvan men niet het flauwste vermoeden heeft, kan verhinderen. Ik geloof echter, dat in Duitschland een sportman als ik nog groote dingen tot stand zou kunnen brengen en heb werkelijk het plan —” hij zweeg plotseling en fixeerde door zijn monocle een zwaargebouwd heer, die met eenige opzichtig gekleede dames der demi-monde in een zijloge tegenover de zijne plaats nam.

Brand volgde de blikken van zijn vriend en fluisterde:

„Ken je dien heer?”

„Jawel,” antwoordde Raffles zacht, „ik ken dien man helaas maar al te goed. Hij is een van de menschen, dien ik een stevigen strik om zijn hals toewensch.”

„Wie is hij?” vroeg Brand.

Op dit oogenblik stond Lord Lister op en verliet de loge. Juist werd het gordijn opgehaald en het tweede bedrijf nam een aanvang. Brand volgde hem op den voet.

Zij gingen in den foyer, namen daar in gemakkelijke stoelen plaats, bestelden whiskey met soda en staken een sigarette op.

„Ik wil liever niet,” zei de Groote Onbekende, „dat die man mij in den schouwburg ziet, maar ik hoop hem hier te ontmoeten.”

„Aha,” antwoordde Brand, „dus je kent hem persoonlijk.

„Wat is het voor een man?”

„Wel, ik zal je de geschiedenis vertellen,” luidde het antwoord.

Lord Lister stak een nieuwe sigaret op en begon:

„Het is ongeveer twintig jaar geleden, toen ik lid werd van de Hamilton-Club; de andere medeleden waren meest allen Afrikanen, d. w. z. lieden, die in Afrika, in onze koloniën, geleefd en gestreden hebben.

Er waren niet alleen oud-soldaten, maar ook kooplieden bij.

In deze club leerde ik een zekeren Mr. Geis kennen. Hij kwam uit Pretoria en vertelde, eigenaar te zijn van meerdere goudmijnen en van een diamantveld.

Na verscheidene weken raakte ik nader met hem bekend, en hij noodigde mij uit om in zijn huis in West-end te komen dineeren.

Het was een vorstelijk, met verfiijnde weelde ingericht huis, dat ik betrad. Toen ik in een gemakkelijken zetel had plaats genomen, wist ik niet, dat ik als een geheel ander mensch die woning weer zou verlaten. Ik maakte daar kennis met een jonge dame, die buitengewoon mooi was en mijn jeugdig hart in vuur en vlam zette. Zij kwam uit Johannesburg en beweerde, een nicht van Mr. Geis te zijn. Ik schatte haar op ongeveer achttien jaar.

Reeds den eersten avond bemerkte ik, dat zij mijn gevoelens beantwoordde, die ik haar onverholten te kennen gaf. Toen ik laat in den avond met den heer des huizes een cigarette zat te rooken, klopte hij mij joviaal lachend op den schouder en sprak:

„Jonge vriend, gij hebt een goeden indruk gemaakt op mijn nicht, zooals ik heb gemerkt. Gij zijt de eerste man, die blijkbaar kans heeft, haar hand en haar vermogen te verwerven.

„Ik maak er u op attent, dat de jonge dame een wees is en dat ik haar voogd ben. Ik verzoek u daarom vriendelijk, ingeval gij geen ernstige bedoelingen hebt, het meisje niet het hoofd op hol te brengen.”

Jonge ezels die ik was, voelde ik, hoe ik bij die woorden bloosde. De verklaring, dat ik indruk op het jonge meisje had gemaakt, maakte mij verlegen. Ik stamelde een paar onbeduidende woorden, nam afscheid en ging met een verhit hoofd naar huis. Ik trachtte mijzelf door koude stortbaden en andere middelen te kalmeeren en besloot het huis van Mr. Geis en diens gezelschap voortaan te mijden. Ik wilde mij op zoo jeugdigen leeftijd nog niet binden.

Maar reeds drie dagen later waren mijn goede voornemens naar de maan en zat ik, dwaas die ik was, met een prachtigen ruiker orchideeën in het salon van Mr. Geis en wachtte met kloppend hart op het binnentreden van zijn nicht.

Volgens het gewone programma verliep toen verder alles. Ik was zoo blind, dat ik niet

zag, hoe de kerel alle deuren van zijn huis voor mij openzette en hoe hij mij met zijn vriendelijkheid overweldigde.

Wel vier weken verkeerde ik in de familie, toen ik op zekeren dag van Mr. Geis een uitnodiging tot een gewichtig, vertrouwelijk onderhoud kreeg.

Onmiddellijk begaf ik mij tot hem, denkende, dat hij een verklaring van mij eischte betreffende mijn verhouding tot zijn pupil, en ik was bereid, gevolg te geven aan al zijn wenschen: de jonge dame mijn Lordstitel, mijn hand en mijn vermogen aan te bieden.

Maar het pakte anders uit.

Mr. Geis verklaarde mij, dat hij op het punt was, in Londen een nieuwe, op groote schaal werkende Bank op te richten en dat hij mij een eervolle betrekking bij deze onderneming had toegedacht, namelijk die van directeur.

Hij noemde mij een vorstelijk inkomen, dat ik zou krijgen, en schilderde mij mijn werkzaamheden in zulke verleidelijke kleuren, dat ik onmiddellijk toehapte en nog dienzelfden middag, waarop onze conferentie plaats had, teekende ik bij een notaris het contract.

En nu begon het bedrog op reusachtige manier.

Terwijl ik met de mooie nicht in de parken reed of wandelde en uitstapjes maakte in de omstreken van Londen, maakte Mr. Geis misbruik van mijn naam en gelukte het hem, do zijnen groote kapitalisten en duizenden lieden te vinden, die hem vol vertrouwen hun bezittingen in bewaring gaven.

Ik, verliefde gek, zag of hoorde niets.

Mr. Geis had mij meegedeeld, dat ik eerst over een jaar om de hand van zijn pupil mocht vragen. Zij was nog te jong en wij moesten elkaar eerst voldoende leeren kennen, voordat wij ons voor het leven verbonden.

„Om verschillende redenen was mij dit niet onaangenaam. Ik dacht in die dagen alleen maar aan plezier maken en had zeer weinig verantwoordelijkheidsgevoel. Bovendien behoefde ik mij geen zorgen te scheppen, want uit de nalatenschap van mijn oom, die, zoals ik je onlangs heb verteld, geruimen tijd op onrechtmatige wijze de familiegoederen had bestuurd, had ik een bedrag van ongeveer 4 miljoen pond sterling geërfd. Ik was dus rijk en zag alleen maar den zonnigen kant van het leven.

„Zooals je begrijpen kunt trok ik mij van de bankzaken alsnog niet veel aan.

„Maar spoedig zou ik uit mijn dromen wakker worden geschud.”

Raffles zweeg eenige seconden, stak een nieuwe cigarette aan en keek nadenkend naar de verdwijnende rookwolkjes. Ook Brand was stil geworden.

„Om kort te gaan, beste Charly,” vervolgde

Raffles, „op zekeren ochtend kwam een commissaris van politie mijn woning binnen en verklaarde mij te moeten arresteren. — Ik dacht, niet goed verstaan te hebben en vroeg, waarvan men mij beschuldigde.

En nu werd mij het volgende medegedeeld:

„Ik geloof graag, Lord Lister, dat gij niets weet van al die knoeierijen. En daarom laat ik u niet gevangen nemen, maar geef u toestemming, om in uw woning te blijven, als gij mij uw eerwoord geeft, uwe vertrekken niet te zullen verlaten. De aanklacht, tegen u ingediend, luidt: dat gij als directeur der nieuw opgerichte Bank het vermogen van uw crediteuren, ten bedrage van vijf miljoen pond sterling, hebt verduisterd.”

„Ik?!” riep ik vol ontzetting uit „Ik?! In mijn geheele leven heb ik nog niemand één cent te kort gedaan, ik heb dat trouwens ook niet nodig, daar ik gefortuneerd ben. Gij weet dit, mijnheer. Ik begrijp uw aanklacht niet. Mr. Geis, de plaatsvervangende directeur, en eigenlijke oprichter vertelde mij nog gisteren, dat hij nog nimmer zulke uitstekende zaken had gemaakt als met onze Bank.”

De commissaris glimlachte en zei:

„Dat geloof ik graag. Deze man heeft werkelijk prachtige zaken gemaakt. Hij heeft minstens vier miljoen pond sterling verdiend en is daarmee gisteravond met de noorderzon vertrokken.”

Ik had een gevoel, alsof ik door een bliksemstraal was getroffen, ik meende te dromen, te fantaseeren. Dat kon immers onmogelijk waar zijn.

Maar het was bittere waarheid. Met behulp van mijn advocaat gelukte het mij nog dienzelfden avond, mijn vermogen in handen te krijgen en met dit kapitaal den schuldeischers hun gedeponeerde gelden terug te betalen. Binnen een week was alles in orde. Zoodra de laatste geldstukken uit mijn zak waren verdwenen, sloot ik de kantoorlokalen en moest blij zijn, dat ik mij, dank zij mijn uitstekende relaties en mijn goeden naam, doch met opoffering van mijn vermogen uit deze vuile zaak had kunnen redden.

„Daar ik geen vermogen meer bezat, kon ik geen proces beginnen, hetgeen trouwens weinig zou hebben gegeven, daar er geen spoor meer van den oplichter was te vinden. Je moet natuurlijk bedenken, dat in die dagen ons politie-systeem nog niet zooveel hulpmiddelen tot zijn beschikking had als tegenwoordig.

„Ik was nu straatarm en zooals je wel begrijpen kunt, vreeselijk verbitterd. De schellen waren mij op niet zeer zachtzinnige wijze voor de oogen weggerukt. Mijn innig geliefde bruid, die natuurlijk in het complot was, was met Geis verdwenen.

„Ik trachtte invloedrijke personen voor mijn

zaak te interesseeren, maar hoewel ik kon aantoonen, dat ik met mijn eigen geld aan alle verplichtingen had voldaan, was er niemand die bereid was mij te helpen en men liet mij aan mijn lot over.

„Het was in die dagen, dat voor het eerst het denkbeeld, om mij zelf voldoening te verschaffen, in mij oprees. Ik kwam in connectie met een man, die zeer rijk was en die het niet onder stoelen of banken stak, dat hij geen middel schuwde om zijn vermogen te vermeerderen. Ik bestudeerde een plan, dat in mij rijpte en wist het ten uitvoer te brengen.

„De volgende week was hij honderdduizend pond sterling armer en ik rijker. Dat was het begin. Steeds ging ik verder, om ten slotte te worden, degene die ik thans ben.

„Nu ben ik nieuwsgierig, hoe die kerel, dien ik in twintig jaar niet heb gezien, zich tegenover mij zal gedragen. Het zal hem verbazen, mij hier terug te zien.”

De theaterbel kondigde juist de groote pauze aan, en dadelijk begon het publiek de foyers binnen te stroomen.

Midden in het gewoel naderde Mr. Geis met zijn beide dames de heeren en Raffles, die met Brand was opgestaan, zorgde er voor, dat hij plotseling tegenover Mr. Geis stond.

Het dikke, pafferige gelaat van den schurk verbleekte, toen opeens Lord Lister voor hem stond.

Onmiddellijk herstelde hij zich echter, en, terwijl hij zijn twee dames liet staan, stak hij Raffles beide handen toe en riep, schijnbaar met van vreugde trillende stem:

„Dat is een vreugde! mijn beste Lord Lister, u eindelijk eens weer terug te zien!”

Brand was verbaasd, toen hij zag, dat Raffles met een even beminnelijk lachje den man tegemoet snelde, zijn handen hartelijk drukte en antwoordde:

„Dat is een prettig toeval inderdaad! Ik ben zeer verheugd, u terug te zien. Gij zijt weinig veranderd in al die jaren.”

„Gij ook niet, mijn waarde vriend,” antwoordde Mr. Geis met zijn vette stem. „Ik zou u onder duizenden herkend hebben, beminnelijk, elegant en keurig als altijd. Wat hebt gij in dien tijd gedaan?”

„Dat zal ik u later wel eens vertellen,” antwoordde Raffles, „sinds wanneer zijt gij in Londen?”

„Sinds twee dagen, mylord,” antwoordde

Mr. Geis, „ik ben van plan, mij blijvend in Engeland te vestigen en wel in Brighton. Ik heb veel met u te bespreken, Lord Lister. Ik heb voortdurend op mijn reis naar Engeland — ik kom uit Australië — aan u gedacht, met groot verlangen om eindelijk goed te maken, wat ik indertijd door mislukte speculaties u heb te kort gedaan.”

Raffles maakte een lichte, afwerende handbeweging en sprak:

„Laat dat rusten, die zaak is lang vergeten. Of ik het geld aan de speeltafel of ergens anders had verloren, het komt op hetzelfde neer.”

„Neen, neen,” zei Geis, „dat is mij niet onverschillig en ik heb een uitstekend idee, om alles spelenderwijs terug te krijgen. Ik was tot heden directeur van de Lincoln-Bank, door mij opgericht te Sidney en, zooals gij wel weet, hebben wij reeds sinds vier jaar een bijkantoor in Londen.”

Raffles zette een ernstig gezicht. De Lincoln-Bank was in de City als uiterst solide bekend. Hoe was het mogelijk dat deze man aan die zaak verbonden was en zich zelfs in zijn eigen vaderland wilde komen vestigen?

„Ik zal voortaan,” vervolgde Geis, „de zaken dier Bank in Londen leiden. De commissie van toezicht schenkt mij, na zesjarigen arbeid, het vertrouwen, mij tot directeur te benoemen. Bezoek mij morgen in mijn hotel. Hier is mijn kaartje, ik wacht u tusschen 10 — 11 uur. Op iets moet ik u nog opmerkzaam maken,” bij die woorden boog de bankdirecteur zich naar Raffles over, „ik noem mij niet meer Geis maar Stein.”

Raffles keek hem een oogenblik strak aan en antwoordde:

„En ik heet niet meer Lord Lister, maar Raffles.”

Het was merkwaardig om te zien welke uitwerking deze woorden op den man hadden.

Zooals onmiddellijk bleek had Geis meermalen van de gewaagde avonturen van Raffles gehoord, zoodat het geen verwondering kon baren, dat hij op het hooren van dezen naam geweldig schrok.

Hij kon niets anders doen dan Lord Lister verbaasd aanstaren en Raffles, gebruik makend van de stomme verwondering van Geis, stond op, boog even zwijgend het hoofd en verliet de foyer in gezelschap van Brand, die hem onmiddellijk gevolgd was.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een schurkachtig voorstel.

Zoodra Raffles vertrokken was, verontschuldigde Mr. Geis zich bij zijn dames wegens een plotselinge ongesteldheid en, zonder het eind der voorstelling af te wachten, begaf hij zich naar zijn hotel.

Hij woonde in het Savoye Hotel en had daar een reeks vorstelijk ingerichte vertrekken in gebruik.

Hier wachtte zijn kamerdienaar Mac Intosh op hem, een Ier van geboorte, die hem, toen hij de kamer binnentrad, zijn pels afnam.

Mc. Intosh had een afschuwelijk uiterlijk. Hij kon ongeveer 40 jaar oud zijn, zijn breed gelaat was ontsierd door de pokken en een groot litteeken, waarschijnlijk afkomstig van een sabelhouw, liep dwars over zijn voorhoofd. Hij had vuurrood haar.

Deze man was de vertrouwde van Geis. Hij had hem in Australië leeren kennen en hij was minder zijn kamerdienaar dan wel zijn medeplichtige.

Twintig jaar geleden wegens diefstal en moord uit Engeland naar Australië verbannen, was hij daar uit de strafkolonie ontvlucht.

Hij zou stellig weer in handen der Engelsche politie zijn gevallen, als hij niet zijn toevlucht had gevonden in een kleine mijnonderneming, die beheerd werd door Mr. Geis.

Toen hij de pelsjas had aangenomen, zei Mr. Geis tot hem:

„Kom in mijn studeerkamer, ik heb belangrijke zaken met je te bespreken.”

Samen begaven zij zich naar het laatste der rij vertrekken, dat als studeerkamer was ingericht.

„Ik heb,” zoo begon Mr. Geis, „hedenavond iemand weergezien, een vroegeren Lord, van wien ik veronderstel, dat hij mij een gloeienden haat toedraagt wegens iets, dat twintig jaar geleden is gebeurd. Die destijds onbeduidende jonge man is intusschen een gevaarlijk misdadiger geworden.”

„Dus een collega,” lachte Mc. Intosh. „Wil de kerel jou verraden?”

„Ik ben er bang voor,” antwoordde Geis, „dat de schurk mij op de een of andere manier zal trachten te benadeelen om zich op mij te wreken. En dat zou juist, nu wij zulke groote zaken op touw willen zetten, onze ondergang zijn.”

„De duivel hale den hond”, mompelde Mc. Intosh, zijn groote vuisten ballende, „waar is hij? Ik zal hem opzoeken en hem zijn hersens inslaan, opdat hem voor eeuwig de lust vergaat, om je te verraden.”

„Wij moeten zeer voorzichtig met hem zijn,” antwoordde Geis, „hij is een der gevaarlijkste en geslepenste menschen, die er bestaan.”

„Je maakt mij nieuwsgierig,” zei Mc. Intosh, „hoe heet hij?”

„Het is Raffles!”

„Raffles,” herhaalde Mc. Intosh, terwijl zijn oogen bijna uit hun kassen traden van verbazing, „Raffles? Verduiveld! Hoe komt het, dat je dien meesterdief kent?”

„Dat is een lange geschiedenis,” antwoordde Geis ontwijkend, „die ik je bij een volgende gelegenheid uitvoerig zal vertellen. Laat ons nu eens overleggen, hoe wij dien kerel uit den weg kunnen ruimen, zonder dat iemand merkt, dat ik de hand in het spel heb gehad.”

„Vóór alles moeten wij weten, waar hij zich bevindt”, antwoordde Mc. Intosh.

„Dat zullen wij reeds morgen weten,” zei Geis, „want ik heb hem tegen elf uur morgenochtend bij mij ontboden.”

„Dan zullen wij morgen reeds een prachtige gelegenheid hebben dat zaakje op te knappen.”

„Neen!” viel Geis uit, „ik heb je immers gezegd, dat hij niet mag merken in mij een vijand te hebben. Wij moeten iets heel bijzonders, iets vernuftigs bedenken om den knaap onschadelijk te maken.”

Bijna een uur lang broeiden zij samen op een plan, maar eindelijk schenen zij het toch eens te zijn, want toen wreef Mc. Intosh zijn groote, lompe handen vergenoegd en riep uit:

„Dit plan is prachtig! Op dat eiland woont niemand en wij moeten zien er hem naar toe te lokken.”

Den volgenden ochtend om 11 uur kondigde de oberkellner bij Mr. Geis het bezoek aan van een bankier John Govern.

Eerst wilde Mr. Geis hem niet ontvangen, omdat hij Raffles verwachtte. Maar omdat het een bankier was, die hem wenschte te spreken, bedacht hij zich en gaf hij den oberkellner bevel den heer binnen te laten.

Een oude heer met voornaam uiterlijk, die,

door de jicht geplaagd, zich van twee krukken bediende, kwam met moeite de kamer binnen en keek Mr. Geis door zijn gouden bril scherp aan.

„Neem plaats als u blijft” zei Geis. „Wat kan ik voor u doen?”

De vreemdeling ging zitten en sprak kuchend:

„Gij kent mij waarschijnlijk niet meer, Mr. Stein.”

Mr. Geis, of liever Stein, zooals hij zich nu noemde, verbleekte en keek den onbekenden heer eenige seconden lang onderzoekend aan. Maar hij kon zich niet herinneren, den ouden heer ooit ontmoet te hebben.

„Het is meer dan twintig jaar geleden,” zei Geis, „dat ik Londen heb verlaten en in het buitenland vergeet men op den langen duur zijn vroegere bekenden. Hoe was ook weer uw naam?”

„John Govern,” kuchte de onbekende. „John Govern, bankier.”

Mr. Geis kon zich met den besten wil niemand van dien naam herinneren. Maar om den ander niet onaangenaam te zijn, huichelde hij het tegendeel.

„Zeker, zeker, nu meen ik het mij te herinneren. Wij hebben elkaar dikwijls op de beurs ontmoet.”

„Dat nu juist niet,” lachte de vreemdeling, „daar hebben wij elkaar nooit getroffen.”

„Laat mijn geheugen mij dan zóó in den steek?” vroeg Geis.

„Dat schijnt zoo,” sprak de grijsaard, nog steeds glimlachend.

„Maar ik herinner mij toch,” sprak Geis, „dat wij dikwijls samen zaken dreven.”

„O ja,” antwoordde de ander, „in tamelijk groote ondernemingen. Alleen met dit verschil, dat ik in die dagen bijna geen verstand had van zaken.”

Geis werd zenuwachtig. Hij wist niet, waar de vreemdeling heen wilde.

Wie was deze onbekende? Wat wilde hij van hem?

Hij besloot daarom, zijn bezoeker een rechtstreeksche vraag te stellen en sprak:

„Wilt u mij mededeelen, wat u tot mij voert?”

„Gij schijnt zeer vergeetachtig te zijn, Mr. Stein,” antwoordde de oude heer met een spottend lachje, „gij hebt mij zelf voor deze samenkomst uitgenoodigd.”

Geis riep met een verbaasd gelaat uit:

„Wie noodigde u uit? Ik?”

„Ja zeker, gij zelf!” antwoordde mr. Govern, „gisteravond in het Garrick-theater hebt gij mij gevraagd, heden om 11 uur bij u te komen in uw hotel.”

„Ik ben wel in het Garrick-theater geweest,”

antwoordde mr. Geis, „maar ik herinner mij niet, u te hebben gesproken.”

„Gij maakt mij een groot compliment, mr. Geis,” sprak de onbekende, hem nu bij zijn waren naam toesprekende, „mijn vermomming moet uitstekend zijn, als een oude zaken-vriend, zooals gij, mij niet herkent.”

Geis was bij deze woorden van zijn bezoeker vol verbazing opgestaan en keek den ouden heer aan, alsof hij een spook voor zich had.

Eindelijk, na meerdere seconden, stamelde hij:

„Zijt gij het werkelijk, Lord Lister?”

„Ja,” lachte deze. „Lord Edward Lister, genaamd John Raffles, de Groote Onbekende, doet u de eer aan, u een bezoek te brengen.”

„Drommels, dat is een verrassing! Uw vermomming is schitterend gelukt. Ik zou er tien eeden op hebben gedaan, dat gij niet Lord Lister waart, maar inderdaad degene, voor wien gij u uitgaaft. Gij zijt werkelijk, zooals de couranten melden, een geniale meester!”

„Laat ons daarover zwijgen,” zei Raffles, die een afkeer had van loftuitingen, „deel mij mede, wat gij van mij wenscht!”

„Voor alles, waarde vriend,” begon Geis, „moet gij mij toestaan, dat ik een lunch voor ons beiden laat opdienen.”

„Geef u geen moeite,” antwoordde Raffles, „ik gebruik bij andere menschen, zelfs bij zeer goede bekenden, uit principe nooit iets. Het eenige, wat ik mijzelf gun, is een cigarette.”

„Gij zijt een merkwaardig mensch,” merkte Geis op, „een zeer merkwaardig mensch. Gij denkt toch niet, dat ik u iets schadelijks zou voorzetten?”

Raffles haalde de schouders op en zei:

„Zijt gij bij de bereiding der spijzen tegenwoordig?”

„Dat niet,” antwoordde Geis, „maar neem mij niet kwalijk, Lord Lister —”

„John Govern,” viel Raffles hem in de rede.

„Juist! Neem mij niet kwalijk, mr. Govern, maar dat grenst aan vervolgingswaan.”

„Welneen!” lachte Raffles, „dat is alleen een principe, dat bij mijn sport behoort en ik ben juist in staat, die sport zoo veilig uit te oefenen, omdat ik nooit den voornaamsten regel uit het oog verlies.”

„En die is?” vroeg Geis met gespannen aandacht.

„Ik wil u, als oud vriend, mijn geheim gaarne toevertrouwen,” sprak Raffles. „Deze regel luidt:

„Voel je altijd bedreigd!”

„Een zeer vreemde stelregel!” vond Geis. „Sta mij dan tenminste toe, mr. Govern, dat ik u een cigarette aanbied.”

„Ook daarvoor moet ik bedanken,” wees Raffles met een fijn glimlachje af, „ik ben gewend aan mijn eigen merk. Een zeer lichte,

uitstekende cigarette. Ik zal u het merk noemen: Gibson Girl! Gij staat mij zeker wel toe, dat ik er een van opsteek?"

"Ik verzoek het u zelfs!" antwoordde Geis en hij zag, hoe Raffles uit een kostbaar, gouden cigarettenétui, dat versierd was met een prachtig wapen, samengesteld uit diamanten en robijnen, een cigarette nam.

"Ik zie, dat gij een prachtig étui bezit," zei Geis, "dat moet zeer kostbaar zijn."

"Een souvenir aan mijn ontmoeting met een Russischen grootvorst in Monte Carlo," zei Raffles.

"Een geschenk?" vroeg Geis met een spottend glimlachje.

"Neen," klonk het uit den mond van Raffles, "dat zou in strijd zijn met mijn beroep als sportsman. Ik koop nooit iets en laat mij ook nooit iets ten geschenke geven. Bij mijn sport zijn dergelijke dingen overbodig; alle mogelijke zeldzaamheden komen in mijn handen."

"Een wonderlijk beroep, wat gij uitoefent," antwoordde Geis en voor het eerst kwam eenige twijfel in hem op, of het hem ooit zou gelukken, dezen meesterdief in de val te lokken.

"Mijn tijd is beperkt," zei Raffles nu; "ik verzoek u, mij te willen meedeelen, wat gij gisteravond hebt bedoeld."

"Goed," zei Geis, terwijl hij tegenover Raffles in een fauteuil plaats nam. Hij stak nu ook een sigaret aan en, nadat hij eenige oogenblikken zwijgend had gerookt, begon hij:

"Gij kent de Lincoln-Bank".

"Tot dusverre alleen van buiten," schertste Raffles, "maar het zou kunnen zijn, dat ik, nu gij er mij opmerkzaam op hebt gemaakt, de Bank en den inhoud van haar brandkasten eens van binnen ga bekijken. Maar ik vrees, dat mijn bezoek nauwelijks de moeite zal loonen, nu ik weet, dat gij directeur zijt."

"Gij vergist u," antwoordde Geis, "de Lincoln-Bank is voornamelijk de spaarbank van kleine kooplui en middenstanders. Wij bezitten bijna drie millioen pond baar, die in onze brandkasten bewaard worden. Een bezoek zou dus wèl de moeite waard zijn, en in deze beteekenis van het woord, om het kortweg te zeggen, stel ik u voor uit deze deposito's een gedeelte van uw verloren kapitaal terug te halen."

Raffles keek bij deze woorden met half-gesloten oogen naar Geis. Zijn trekken verrieden schijnbaar groote onverschilligheid, maar Geis zou geen woord verder gesproken hebben, als hij de gedachten van zijn tegenstander had kunnen raden.

"De duivel hale je," dacht Raffles bij zichzelf, "die kerel schijnt zijn schurkenstreken om kleine lui hun spaarduiten te ontstelen nog niet te hebben afgeleerd. Een gevaarlijk sujet!"

Intusschen antwoordde hij op vriendelijken toon:

"Voor den drommel! Mr. Geis, dat zou een weldaad zijn, als ik eindelijk een deel van mijn geld terug zou krijgen, ik kan het juist zoo goed gebruiken."

"Ik ook," zei Geis lachend. "En dat is juist het doel van mijn komst naar Londen. Ik heb bij eene speculatie zeer veel geld verloren en hoop het daardoor terug te krijgen. Ik denk, dat wij beiden, als wij eerlijk tegenover elkaar zijn, spelenderwijs eenige millioenen kunnen verdienen."

Raffles rookte en antwoordde:

"Deel mij het plan, dat ge hebt, mede; voor mij bestaan bij de uitoefening van sport geen hinderpalen."

"Luister dan," sprak Geis.

"Ik zal u over 14 dagen, nadat ik de leiding der bank heb overgenomen, als eerste procuratiehouder der bank aanstellen. Als zoodanig hebt gij de sleutels der brandkasten in de kluis in bewaring. Gij zult binnen korten tijd, op een nacht, voorzien van de sleutels der bank, de brandkasten openen, en met den gezamenlijken inhoud er vandoor gaan, d.w.z. gij zult in mijn auto met het geld naar mijn villa in Brighton rijden, waar ik op u wacht. Dan deelen wij den buit. Ik zal u daarop zoo lang in mijn villa verbergen, totdat de eerste opwinding bedaard is. Ik zelf echter blijf op mijn post en leid de zaken der bank als haar directeur verder. Is dat niet een voortreffelijk idee?"

"Een schitterend idee," antwoordde Raffles, "alleen zou ik u de vraag willen stellen, waarom wij nu al niet reeds direct het geld weg nemen, wat is daar op tegen?"

"Wel," zei Geis, terwijl hij zijn medeplichtige een knipoogje gaf, "dat is nogal duidelijk, zou ik meenen. In de eerste plaats mag niemand mij verdenken. Als de gelden door u worden weggehaald en gij verbergt u in mijn villa, zal niemand mij verdenken, zoodat ik er ter gelegenertijd tusschen uit kan knijpen. Bovendien is mij het bedrag van drie millioen pond sterling, dat wij op het oogenblik aan deposito's bezitten, wel wat gering. Ik meen te weten, dat wij er binnen kort op kunnen rekenen, dat dat bedrag verdubbeld zal zijn. Als wij dan samen deelen, dan kunnen wij elk op drie millioen rekenen en dat is, zou ik zeggen, wèl de moeite waard."

"Accoord," zei Raffles nu, terwijl hij opstond, "gij kunt op mij rekenen. Wij voeren dat plan samen uit."

"Bravo", lachte Geis, terwijl hij Raffles vriendschappelijk de hand drukte, "en nu zullen wij het zaakje met een flesch wijn bezegelen."

„Het spijt mij," sprak Raffles, „dat ik hier van geen gebruik kan maken!"

„Alright," antwoordde Geis, „zooals ge wilt. Maar vóór alles moet ge mij uw adres opgeven; ik moet u een bericht kunnen zenden, zoodra het zoover is."

„Dat luidt — John Govern, 9 Highstreet Bromley," was het antwoord van Raffles, „maar niemand weet, dat ik daar woon."

Toen de bezoeker verdwenen was wreef Geis z'n handen en was uitermate tevreden.

„Zoo, mijn waarde Lord," sprak hij tot zichzelf, „nu heb ik je in elk geval te pakken. Als Mac Intosh je om zeep brengt, des te beter, dan zal deze man als procuratiehouder de gelden voor mij stelen. Mocht echter Mc. Intosh bij dit zaakje zijn leven laten, dan zal ik blij zijn, eindelijk van hem verlost te wezen, en dan zal Raffles mij de deposito's in handen spelen. In elk geval zijn het twee vliegen in één klap."

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleuren-fote's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

Het vulkaan-eiland.

Twee dagen na deze conferentie ontving Raffles een brief van den volgenden inhoud:

„Hooggeachte heer!

Ik weet niemand op de wereld, die mij zou kunnen helpen dan gij. Ik ben een wees. Mijn moeder heb ik nooit gekend, mijn vader was koopman en reeder in Trinidad. Vandaag voor twee jaar, vóórdat ik meerderjarig werd, stierf mijn vader plotseling, zonder een testament te hebben nagelaten. Daar ik bloedverwanten, noch iemand bezat, die mijn vertrouwen genoot, regelde ik met behulp van een advocaat, die mij door de rechtbank werd toegewezen, de nalatenschap van mijn vader en vond daarin onder meer, behalve eenige duizenden ponden sterling, waarvan ik tot heden leefde, een landkaart, waarvan ik u een nauwkeurige schets toezend.

Aan de keerzijde van die kaart heeft mijn vader genoteerd, dat een ontrouw beambte, Pelugro genaamd, hem een vermogen van vier millioen heeft ontstolen, waarmee hij ongeveer vier jaar geleden zou zijn gevlucht.

Mijn vader heeft het spoor van dien man laten volgen en is te weten gekomen, dat hij op een onbekend eiland den schat verborgen heeft en met een deel van het geld naar Parijs is getrokken.

Hij zou het geld juist daar hebben verborgen, opdat het niet, ingeval hij in Parijs gevangen zou worden genomen, in mijn vaders handen zou vallen. Eerst als mijn vader gestorven was, zou hij den schat gaan halen.

Pelugro is intusschen gestorven. Men wilde hem in Parijs arresteeren en bij het gevecht, dat hij daar voerde met de hem achtervolgende detectives, is hij door een schot gedood. Al wat men op hem vond,

waren 100,000 francs en de kaart van het onbekende eiland, die men mijn vader toezond.

Tot dusverre is het mij nog niet gelukt, dit eiland uit te vinden. Ik ben nu zonder geld en daar ik zoo dikwijls in de couranten over u gelezen heb en heb gehoord, dat gij een edelmoedig mensch zijt, wend ik mij nu tot u en smEEK u, mij te willen helpen.

Ik woon tijdelijk in een Londensch pensioen.

Intusschen blijf ik met de meeste hoogachting.

MELANIE HOPE."

Raffles las den brief meerdere malen aandachtig door. Daarop lachte hij luid en zei tot Brand:

„Charly, er komt werk aan den winkel. Van mijn plan om naar Berlijn te gaan, komt voorloopig niets. Lees dien brief maar eens."

Hij overhandigde zijn vriend het schrijven, dat deze, na het aandachtig te hebben doorgelezen weer teruggaf met hoog opgetrokken wenkbrauwen, zeggende:

„Maar Edward, je zult toch geen geloof schenken aan hetgeen daarin staat, het is naar mijn meening niets anders dan een mystificatie en ik vrees, dat men je om den tuin wil leiden."

„Nu, Charly," antwoordde Raffles nog altijd even vroolijk, „jij denkt het, maar ik wéét het zeker. Die brief is een poging om mij een geweldige poets te bakken en wat meer zegt, ik weet, door wie het geschiedt."

„Je wilt toch niet zeggen, dat je weet wie de geheimzinnige afzender van deze missieve is?" vroeg Brand met verwondering in zijn stem. „Er staat niet eens in waar de afzender woont."

„Dat hoeft ook niet, Charly," hernam Raffles. „De schrijfster doet precies alsof ik zoo iemand als Sherlock Holmes ben en er mijn werk van maak, om als detective aan anderen de noodige hulp te verlenen. Nu, ik wil dat vertrouwen niet beschamen en om je te toonen, dat ik zoo iets van dat handwerk afweet, zal ik je vertellen wie dezen brief heeft gezonden. Luister:

„Zooals je ziet, heeft Thomas, de huisbevaarder van mijn huis in Bromley je weet wel: Highstreet 9, dezen brief hierheen gezonden. De onbekende schrijfster weet dus, dat dat huis mijn eigendom is. Verder schrijft ze mij onder den naam van John Raffles, iets dat ik tot dusverre aan niemand heb verteld, behalve aan een en die ééne is niemand anders dan onze hooggeachte vriend Geis, alias Stein. Die brief is dus van hem afkomstig."

„Dat is dan een reden om er niet op in te gaan," meende Brand nadenkend.

„Maar Charly, dat zou geheel in strijd met mijn gewoonten zijn," hernam Raffles. „Je moet niet uit het oog verliezen, dat ik dien Geis een kool wil stooven, in de eerste plaats om dien vent eens onaangenaam te zijn en ten tweede om te zien, of ik niet mijn vermogen dat hij mij indertijd afhandig heeft gemaakt, of ten minste een deel er van, terug kan erlangen. Wil ik nu kans op slagen hebben, dan is daartoe geen beter middel, naar mijn meening, dan net te doen, alsof ik niet bemerk, dat hij er mij wil laten invliegen en op zijn voorstellen ingaan. Daardoor kom ik precies te weten wat hij wil en kan ik daarna handelen."

„Nu, zooals je wilt, Edward," zei Brand, „maar ik voor mij, vind het tamelijk gevaarlijk. Vergeet niet, dat die vent al een heel ongunstigen indruk op ons beiden heeft gemaakt. Je hebt mij zelf gezegd, dat je hem overal voor in staat acht."

„Accoord, Charly," lachte Raffles, „maar vergeet niet, dat het romantische van het geval mij aantrekt. Ik zoek het gevaar niet, maar ik deins er ook nooit voor terug. Me dunkt, we moesten ons dit avontuur maar eens laten aanleunen."

Hij nam de bijgezonden kaart en bekeek deze.

„Een eigenaardige chaos," vervolgde hij tot Brand, „het eiland ziet er uit als een groote kreeft en ik betwijfel ten zeerste, of het ding wel bestaat. Bovendien heb ik nooit gehoord, dat een eiland als dit, waarop een kleine vulkaan is aangegeven, koraalriffen bezit. Kijk eens naar die kaart!"

Brand bestudeerde haar met groote opmerksaamheid, schudde het hoofd en zei:

„Ik denk, dat wij bij de Lloyd misschien inlichtingen kunnen krijgen, waar een dergelijk eiland te zoeken is. Daar heeft men de beste en nieuwste kaarten van de geheele wereld."

„Ik dacht daar ook reeds aan," antwoordde Raffles. „Wij kunnen het probeeren."

Zij gingen naar het bureau van de Lloyd en de ambtenaren van deze grootste zeevaartmaatschappij der wereld raadpleegden urenlang kaarten. Reeds wilden zij hun pogingen opgeven, toen zij een oude kaart vonden, die misschien uit de 16e eeuw afkomstig was. Ook deze vergeleken zij met de kaart, welke Raffles had meegebracht.

Beide vertoonden opvallende overeenkomst met elkaar, maar de koraalriffen, die op de kaart van Raffles voorkwamen, ontbraken op de andere. De beambte van de Lloyd verklaarde echter als zeer waarschijnlijk, dat het wel een onjuistheid zou zijn van de tekenaars der kaart, welke Raffles bezat, daar de bedoelde riffen geen koraalbanken waren, maar

zand- of steenhoogten. Het eiland droeg den naam Rocky-eiland en bevond zich dicht bij de westelijke kust van IJsland.

„Gij kunt met een stoomboot,” zoo lichtte de beambte hem in, „het eiland in vier dagen bereiken. Gij zult in Southampton, voor zoover ik in de scheepslijsten kan vinden, een boot, genaamd „Hertha” treffen, die reeds morgen naar IJsland vertrekt. Het is een walvischvaarder, veel geriefelijkheden zult gij aan boord dus niet vinden.”

Raffles bedankte den beambte voor de verschaftte inlichtingen, betaalde het verschuldigde aan de kassa en vertrok met Brand, om in de Windsorclub te gaan lunchen.

Terwijl zij aten, besprak Raffles zijn plan.

„Dat wordt een fijn karweitje, Charly,” zei hij, „wij gaan natuurlijk met onze eigen motorboot de „Zeemeeuw” die, als ik mij niet vergis, op het oogenblik te Gravesend ligt. Wil jij je er mee belasten om met Henderson de boot zeewaardig te maken? Je zorgt natuurlijk voor het noodige proviand, want het is best mogelijk, dat we eenigen tijd op het eiland zullen moeten zoek brengen. Denk er ook vooral om, dat je de noodige wapenen meeneemt!”

„Voor de jacht, bedoel je?” vroeg Brand.

„Ja, voor de jacht,” antwoordde Raffles, „voor de jacht op dieren en . . . menschen.”

Brand begreep onmiddellijk waar zijn vriend op doelde en vroeg niet verder.

„En, Charly,” hernam Raffles opgewekt, „terwijl jij naar Gravesend bent, ga ik naar Portsmouth, om eens te kijken wie zich zoo al op die „Hertha”, op dien walvischvaarder inschepen, want ik heb er zoo'n idee van, dat we niet alléén naar dat eiland zullen vertrekken. Geis, of een handlanger van dat heerschap zal daar ook wel heengaan, om ons daar te ontmoeten. Hij zal ons daar onder vier oogen willen spreken!”

Raffles gaf zijn vriend een knipoogje en deze begreep hem, zonder dat meer woorden noodig waren.

Twee dagen na dit gesprek zagen de varensgezellen, die in elke havenplaats aan den wal zijn te vinden een slanke, licht grijs geschilderde motorboot, op welker voorstevan met fraaie vergulde letters de naam „Zeemeeuw” prijkte, de jachthaven van Gravesend verlaten, terwijl den dag tevoren de eigenaar van dit betrekkelijk kleine, maar zeer zeewaardige motorscheepje, den walvischvaarder „Hertha” uit de haven van Portsmouth had zien vertrekken.

Raffles had bij zijn onderzoekingen ontdekt, dat de bemanning van den walvischvaarder gewoonlijk uit acht koppen bestond. Met zijn gewonen speurzinn was hij er al heel gauw

achtergekomen, dat men in het kleine ruim van het schip, tusschen de kooien der bemanning in, een hangmat had opgehangen, daar er op een passagier was gerekend, die de reis naar IJsland zou meemaken.

Raffles had lout geroken en was op den uitkijk gebleven met het gevolg, dat hij den bewusten passagier dan ook had gezien. Hij had hem Brand beschreven als een stevige, robuuste kerel, met vierkante schouders, een door de pokken geschonden gelaat en met een warrigen haardos van een vlamvend roode kleur.

Uit deze beschrijving zullen de lezers onmiddellijk den waardigen handlanger van Geis herkend hebben en werkelijk was de passagier dan ook niemand anders dan Mr. Mac Intosh, die het plan had gemaakt Raffles naar het eiland te lokken, om hem daar van kant te maken.

Mac Intosh was, hoewel hij nergens voor terugdeinsde, in den loop van zijn veelbewogen leven toch wel zóó voorzichtig en verstandig geworden, om in te zien, dat een moord slechts uiterst zelden niet uitkomt en daar hij een aardig vermogen bij elkaar had gestolen en op het bewuste eiland verborgen, hoopte hij daarvan binnenkort heerlijk te kunnen gaan leven en had hij dientengevolge niet veel zin om vooraf nog eenige jaren in de gevangenis door te brengen, vooropgesteld althans, dat men hem niet wegens moord met voorbedachte rade opknoopte, iets waarin hij nog veel minder zin had dan in de gevangenis. Hij had daarom met duivelsche sluwheid dit plan opgeworpen, daar hij begreep, dat aan dien uithoek der wereld wel niemand van den moord getuige zou zijn en hij tegelijk een goede gelegenheid zou hebben om zijn vermogen, dat hij daar verborgen had, te gaan halen.

Van dit alles wist Raffles natuurlijk niets af, maar hij vond den roodharigen kerel, die aan boord van een walvischvaarder de reis naar IJsland ging maken, toch wel zóó verdacht, dat hij in hem onmiddellijk een handlanger van Geis vermoedde en besloot een waakzaam oogje in het zeil te houden, wanneer hij op IJsland zou zijn aangekomen.

Hij twijfelde er niet aan of hij zou den man daar vinden, want alhoewel hij een dag eerder was vertrokken, was de „Zeemeeuw” een zooveel snellere boot dan de walvischvaarder, dat zij zeker niet zoo veel later, misschien wel tegelijk op IJsland zouden arriveeren.

Het scheelde inderdaad dan ook slechts een paar uur, dat de walvischvaarder eerder aangekomen was en bij informatie bleek hem, dat de roode passagier van het schip zich met een kleine zeilboot door een inwoner van Reikiavik naar Rocky Island had laten overbrengen.

Toen wist Raffles genoeg en hij gaf zijn

voornemen te kennen, dat hij er óók onmiddellijk heen zou gaan. Toen hij wilde informeren naar de juiste richting, die hij moest nemen, bracht men hem bij een ouden visscher, die hem alle gewenschte inlichtingen verschafte, maar tegelijkertijd een zeer bedenkelijk gezicht trok.

„Wees voorzichtig,” zei de visscher tot Raffles, toen hij alles verteld had, wat deze weten wilde. „Dit eiland is vol gevaarlijke plekken; ik bracht verleden jaar een gezelschap, bestaande uit Duitschers en Engelschen, naar het Noorden van het eiland, en tot op den huidigen dag is geen van hen teruggekeerd. In de moerassen of in de heete zwavelbronnen zullen zij den dood hebben gevonden. Wij zeggen altijd, dat dit land de menschen verslindt en wij noemen IJsland het begin van de hel. Weest dus voorzichtig, heeren. De bodem is vulkanisch.”

Raffles bedankte den vriendelijken ouden man en begaf zich aan boord. Henderson en Brand hadden zich voorzien van wollen dekens, houweelen, touwen en schoppen, om op het eiland te kunnen zoeken naar het geld, waarvan in den brief gesproken was.

Niet, dat hij geloofde wat in den brief stond, maar Raffles wilde nimmer een gelegenheid verzuimen en indien mocht blijken, dat zich werkelijk op het eiland een schat bevond, iets wat nog zoo onmogelijk niet was, daar hij zelf ook op verschillende onbekende eilanden een deel van zijn thans groot vermogen had verborgen, zou hij niet gaarne de gelegenheid willen missen, om er naar te kunnen zoeken.

Henderson, die met zijn gewone handigheid de boot bestuurde, had aldra een natuurlijke haven gevonden in den vorm van een inham, door verschillende koraalriffen gevormd, waarin hij de boot liet ankeren. Zij konden tot vlak bij de rotsachtige kust naderen en, zonder gebruik te maken, van de kleine sloep, die op het achterdek hing, aan land gaan.

Daar Raffles er zoo goed als zeker van was, dat de roodharige passagier van de „Hertha” reeds aan land was gegaan, wilde hij zijn boot niet onbewaakt achterlaten, uit vrees voor beschadiging of nog erger en sprak af met Henderson, dat deze op de boot zou achterblijven.

Raffles vertrouwde het scheepje gerust aan de goede zorgen en sterke vuisten van zijn vrouwen chauffeur toe.

Voorzien van de noodige gereedschappen en leeftocht voor eenige dagen begaf hij zich daarna met Brand aan land, om een inspectie-tocht te ondernemen.

Het was een woeste, rotsachtige streek, die zij doortrokken. Slechts met moeite konden zij vooruitkomen. Rotsen, ijsbergen en afgronden versperden hun den weg.

Ondanks dit alles volgde Raffles nauwkeu-

rig de richting naar de plek, die op zijn kaart was aangeduid als bergplaats van den schat.

In den avond maakten zij in een kleine grot hun legerstede klaar en Raffles bereidde een stevig glas groc op een meegebracht spiritus-toestel.

„Wij bevinden ons in eigenaardige omstandigheden,” zei Raffles. „Wel een beetje ongemakkelijk om te slapen, maar overigens vind ik de lucht hier beter dan in ons mistige Londen en men behoeft niet bang te zijn, hier een inspecteur Baxter te ontmoeten”.

„Daarin heb je gelijk,” lachte Brand, „ik denk, dat wij hierheen zijn gelokt, juist omdat er op het eiland geen politiepost gestationeerd is.”

Zij hadden verscheiden uren gerust, toen Brand, die achter in het hol lag, en die door de ongemakkelijke houding en de buitengewone omstandigheden den slaap niet kon vatten, een geluid hoorde, dat hem vol oplettendheid naar den ingang van het hol deed kijken.

Plotseling meende hij in het nachtelijk duister de gedaante van een man te onderscheiden, die in den ingang stond en blijkbaar luisterde.

Hoewel Brand niet vreesachtig was beefde hij nu toch van angst. De onbekende bukte zich en kroop langzaam naar hen toe. Het bloed stolde hem in de aderen, zijn keel was als dichtgeknepen en hij kon van ontzetting geen woord uitbrengen. Hij wilde schreeuwen, maar het lukte hem niet.

Hij wilde een beweging maken om Raffles, die rustig slapende naast hem lag, te wekken, maar hij kon zich niet bewegen en geen geluid te voorschijn brengen. Zijn tong was als verlamd, en slechts met de oogen volgde hij elke beweging van den man, die zoo geheimzinnig was komen opdagen.

Eensklaps zag hij, dat de vreemdeling toen deze vlak bij den Grooten Onbekende was gekomen zijn hand ophief, waarin hij een dolk hield, die gericht was op de borst van den rustig slapenden man. Het scherpe wapen blonk in het zachte maanlicht.

Op dat oogenblik week de betoovering, waaronder Brand als het ware verkeerde. In één oogwenk keerde het volle besef van het gevaar, waarin zij beiden verkeerden, terug en hij sprong op, terwijl hij een luiden gil uitstootte.

In hetzelfde oogenblik was de geheimzinnige gedaante verdwenen, alsof zij door den grond was verzwolgen. Maar Brand aarzelde nu niet langer en sprong naar zijn reeds half ontwaakten vriend, die hij aan den arm schudde, om hem geheel te doen ontwaken.

Dadelijk sprong Lord Lister op met een geladen Browning in de hand.

„Wat is er?” riep hij verbaasd uit.

Brand had eerst eenige minuten noodig om van zijn schrik te bekomen. Daarop vertelde hij in korte, afgebroken woorden, wat hij gezien had. Raffles lachte hem uit en meende, dat alles een droombeeld, een hersenschim was geweest. Toen echter zijn vriend stellig verklaarde, dat hij zich niet vergist kon hebben en dat hij den sluipmoordenaar vlak bij zich had gezien, werd Raffles ernstig en begon hij nauwkeurig het geheele hol te doorzoeken. Geen spoor werd echter van den vreemdeling ontdekt.

Lord Lister en Brand zochten ook in den naasten omtrek van hun legerplaats, echter zonder iets verdachts te vinden.

Nergens was een spoor van eenig levend wezen te ontdekken.

Rotsblokken van grilligen vorm lagen overal om hen heen verspreid en boden veilige schuilplaatsen aan voor meerdere aanvallers.

De beide vrienden bleven daarom het verdere gedeelte van den nacht wakker en spraken over het Londensche zaakje met mr. Geis.

Des morgens gingen zij weer op weg en Raffles zocht bij elken stap, dien zij aflegden, of hij misschien een spoor kon ontdekken van den onbekenden bezoeker van vorigen nacht.

Maar in den rotsachtigen bodem bleven geen voetsporen achter.

Tegen den avond waren de beide wandelaars tot op eenige uren afstand van hun einddoel genaderd.

Maar de snel invallende duisternis maakte het hun onmogelijk om verder te gaan. Onder een vooruitstekend rotsblok legden Raffles en Brand zich, in hun dekens gehuld, neer, nadat zij waren overeengekomen beurtelings te waken.

Zij hadden afgesproken, dat elk hunner drie uur zou waken. Daar de nachten in deze hoog gelegen streken slechts kort duren, zouden twee nachtwaken voldoende zijn. Brand, die de eerste wacht had, was in staat gedurende den lichten nacht, welke een onbeschrijfelijk melancholieke indruk op den geest maakt, den geheelen omtrek te overzien. De maan was even opgekomen, maar weer spoedig aan den horizon verdwenen, doch het schemerachtige licht, dat heerschte, maakte haar schijnsel overbodig.

Met het geweer dwars over de knieën en de geladen revolver in de vuist, zat hij, zonder onderbreking, om zich heen te kijken.

Eindelijk, toen hij zag, dat het op zijn polshorloge één uur in den ochtend was, stond hij op, om zijn vriend te wekken, teneinde zelf eenige uren rust te kunnen genieten.

Hij legde zijn geweer naast zich neer en stond op, om nog één maal scherp om zich heen te kijken. Voor zoover hij kon waarneemen was het volkomen stil om hem heen.

Hij zag echter niet, dat op het oogenblik, dat hij opstond, een gedaante, die reeds eenige uren achter een groot rotsblok in zijn onmiddellijke nabijheid, had gelegen, een lichte beweging maakte. Hij kon dat ook niet zien, want de man werd geheel door het rotsblok verborgen.

Toen hij nu opstond en zijn geweer weglegde, was hij, op de revolver in zijn rechterhand na, ongewapend.

Daar scheen de spion achter het rotsblok op te hebben gewacht.

Als een slang sloop hij door het mos en het korte gras, dat den harden bodem op die plek bedekte, nader.

Brand hoorde of zag niets van de nader sluipende gedaante. Hij legde nu ook zijn revolver weg en bukte zich naar zijn vriend, om deze door zacht schudden, te wekken, maar nog vóór hij in staat was geweest om zijn hand uit te strekken, voelde hij zich door twee sterke armen van achteren beet gepakt en achterover trekken.

Voor hij in staat was één kreet te uiten, werd zijn keel als in een stalen schroef gevangen en dacht hij te zullen stikken. Eén oogenblik verloor hij zelfs het bewustzijn en toen hij weer bijkwam, had hij een gewaarwording alsof hij in een zak zat.

Hij bemerkte alras, dat hij in zijn eigen wollen deken was gewikkeld en blijkbaar op den rug van zijn aanvaller werd weggedragen.

Het was Mc. Intosh, die zijn slachtoffers had gevonden.

Tevergeefs trachtte Brand zich uit de armen van zijn vijand te bevrijden.

De man, die hem wegdroeg, moest over reuzenkrachten beschikken.

Want zonder eenige moeite en zonder dat hij zijn zwaren last één oogenblik neerzette, droeg hij hem eenige honderden meters ver.

Brand gaf eindelijk de moeite op om zichzelf te bevrijden. Allerlei gedachten vlogen door zijn brein. Het was hem onverklaarbaar, welk belang deze sterke man in hem kon stellen. En dat niet alleen hij onschadelijk gemaakt zou worden, zei hem een onbepaald voor gevoel.

Maar waarom dit alles? Waarom?

Hij zag geen kans om Raffles te waarschuwen tegen het onbekende lot, dat hem wachtte. Hij zag duidelijk in, dat zijn vriend, dien hij zoo innig vereerde, het offer zou worden van den een of anderen spitsboef, die eerst hemzelf van kant zou maken.

Hij zag reeds in den geest, hoe deze man, wiens armen hem als in ijzeren schroeven vasthielden, naar de legerstede van Raffles zou sluipen en zijn rustig slapenden vriend het koude staal in de borst zou stooten.

Deze en dergelijke gedachten doorvlogen

bliksemsnel zijn hersens, zonder dat hij een middel kon vinden, hoe hij zijn vriend nog zou kunnen redden.

Plotseling bleef de man, die hem droeg en dien hij niet kon zien, staan en liet zijn vracht op den bodem glijden. Brand wikkelde zich uit zijn deken en keerde zich snel om. Maar zijn onzichtbare vijand was sterker dan hij. Op het oogenblik, dat Brand weer den koelen nachtwind inademde en zijn hoofd uit de deken stak, greep een sterke vuist zijn hals van achteren beet en drukte zijn hoofd naar omhoog.

Daarop omvatte een arm zijn lichaam en tilde hem hoog in de hoogte.

En nu zag Brand voor zijn verschrikte oogen een afgrond, waaruit witte dampen opstegen.

Met een duivelschen lach hield zijn onbekende vijand hem eenige seconden in deze vreeselijke houding vast. De arme jongen beleefde verschrikkelijke oogenblikken, terwijl hij boven den afgrond zweefde. En er bestond geen mogelijkheid om aan de vuisten van zijn tegenstander te ontkomen, er was geen uitweg, geen kans op redding.

Hoewel Brand wist, dat zijn laatste uur was aangebroken, verloor hij geen oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest. Nog eenmaal keek hij om zich heen, als wilde hij de plek, waar hij den dood zou vinden, nauwkeurig onthouden.

Het was een woeste, romantische streek, waar de beide mannen zich bevonden. Rondom hen staken allerlei rotsblokken hun kale kruinen in de hoogte, rechts onder hen, wel honderd meter diep, lagen vulkanische meren, wier zwarte, gladde wateroppervlakken als spookachtige geestenoogen naar den nachtelijken hemel opkeken.

Vlak vóór hem stegen merkwaardige witte dampen op, waarvan hij de herkomst eerst niet begreep, totdat hem inviel, dat deze sissende damp waarschijnlijk veroorzaakt werd door heete, onderaardsche bronnen. Nu wist hij ook, welk vreeselijk lot hem wachtte. Dat niemand hem meer kon helpen, als hij eenmaal daar beneden was, begreep hij zeer goed. Want nog nimmer had men de rotsklooven, die gevormd worden door de vulkanen van IJsland, onderzocht.

Dit alles was sneller door zijn brein gegaan, dan noodig is geweest om het te beschrijven. Eensklaps voelde Brand, dat zijn laatste oogenblik genaderd was. Hij werd nog éénmaal een weinig hooger in de ontzettend sterke vuisten opgeheven; hij stiet een gil uit, zóó doordringend en angstaanjagend, dat de rotsblokken om hem heen er van schenen te trillen en den kreet duizendmaal weerkaatsten en verdween in den pijllozen afgrond.

Een hoonend lachen van den misdadiger

was het eenige antwoord op den doodskreet van zijn slachtoffer.

Daarop sloop hij als een reusachtige panter naar het kleine kamp terug, om Raffles denzelfden weg te doen opgaan van zijn eerste slachtoffer.

Maar het gebeurde anders.

De kreet van ontzetting, door Brand geslaakt, had Raffles gewekt.

Dadelijk was hij opgesprongen en had gemerkt, dat de plaats, waar Brand had gelegen, leeg was.

Hij begreep onmiddellijk, dat de geheimzinnige man van den vorigen nacht teruggekeerd was en nu zijn gelegenheid beter had afgewacht. Ook zag hij in, dat het nu zijn beurt was en om dat te voorkomen en tevens een kans te hebben het onguere wezen onschadelijk te maken, besloot hij zich slapende te houden, teneinde zijn aanvaller te kunnen laten naderen. Hij legde zich daarom weer in dezelfde houding neer en deed alsof hij sliep. Zijn revolver had hij geladen naast zich neergelegd.

Terwijl hij zoo lag, dacht hij aan het lot van zijn secretaris en hij gevoelde een groote onrust in zijn hart, daar hij natuurlijk niet wist wat hem geschied zou zijn. Het was alsof een inwendige stem hem zei, dat hem een groot ongeluk was overkomen, zoodat hij zich bijna niet stil kon houden.

Of hij door deze gedachten minder waakzaam was, dan van den Grooten Onbekende mocht worden verondersteld, is niet te zeggen, maar het was een feit, dat hij eensklaps een verontrustend geritsel in zijn nabijheid vernam. Hij keek om, maar zijn vijand naderde van den tegenovergestelden kant en nog vóórdat Raffles zijn revolver kon opnemen, sprong de man als een tijger naar hem toe en greep hem bij de keel.

Een vreeselijke strijd begon. Geen enkel geluid werd vernomen, behalve het onstuimige hijgen der beide mannen, die op leven en dood met elkaar vochten. Ieder van hen wist dat en verdubbelde zijn inspanning om den kamp te winnen.

Mc. Intosh had de kracht van Raffles onderschat. Al was deze ook iets kleiner dan Mc. Intosh en al bezat hij niet zooveel lichaamskracht, Raffles was een uitstekend geoefend worstelaar, terwijl hij lenig was als een aal.

Terwijl Mc. Intosh ruw vocht, verdedigde de ander zich met alle trucs, waarin geoefende sportslui bedreven zijn. Het lukte den Ier niet, Raffles te overweldigen en hij probeerde daarom met een snelle handbeweging, een dolk uit zijn gordel te voorschijn te halen, om dezen den Grooten Onbekende tusschen de ribben te stooten.

Maar deze poging werd hem noodlottig.

Nauwelijks had zijn hand Raffles vrijgelaten, of deze maakte van de gelegenheid gebruik en bracht zijn tegenstander een geweldigen vuistslag tegen den slaap toe.

Als een gevelde boomstam viel de schurk, zonder één kík te geven, bewusteloos neer.

Nu was het voor Raffles het werk van een paar seconden om den gevaarlijken kerel met behulp van de meegenomen touwen te binden.

Na korten tijd ontwaakte Mc. Intosh tandknarsend van woede uit zijn verdooving; hij zag zich in Raffles' macht. Deze had zijn elektrische zaklantaarn te voorschijn gehaald en liet het licht vallen op het hatelijke gezicht van den moordenaar.

„Vervloekte hond!“ beet hem de geboei-de toe.

Raffles had een cigarette aangestoken en blies den vloekenden man den rook in het gelaat.

Hij had hem onmiddellijk herkend aan zijn pokdalig gezicht en het vuurroode haar. Daar hij begreep, dat de man zich liever in stukken zou laten snijden, dan hem vertellen wat hij met zijn vriend had gedaan, deed hij geen moeite hem uit te hooren, maar beet hem toe:

„Dat vloeken is belachelijk, houdt je mond, anders krijg je nog een vuistslag. Als het dag is, zullen wij elkaar wel nader spreken.“

Bij die woorden ging hij dicht bij den gevangene zitten, legde de revolver onder zijn bereik naast zich en luisterde met gespannen aandacht naar elk geluid, dat in zijn ooren drong. Maar niets verbrak de nachtelijke stilte.

Mc. Intosh was opgehouden met vloeken, toen hij zag, dat zijn vijand zich niet door hem liet beleedigen. Hij beet zich in machteloze woede op de lippen. Hoe gaarne had hij zijn gehaten tegenstander met een enkelen dolkstoot in de eeuwigheid geholpen! Dit was hem echter ten eenenmale onmogelijk en hij dacht erover na, welke straf hem te wachten zou staan.

Wel vreesde hij den dood niet, maar toch voelde hij weinig lust, om hier zijn leven te verliezen. Dat de straf, die hem zou treffen, wreed zou zijn, wist hij van te voren. Hij had reeds zooveel van den Grooten Onbekende gehoord en gelezen, en diens groot rechtvaardigheidsgevoel had telkens den schuldige wettē te straffen.

Met woede in het hart gaf de reus zich aan zijn noodlot over. In elk geval stond het bij hem vast, dat, als hij ooit weer in vrijheid zou komen of als het hem mocht gelukken, zich te bevrijden uit de macht van Lord Lister, hij een nieuw leven wilde beginnen, maar zich eerst bloedig zou wreken op zijn doodsvijand.

Met ongeduld wachtte Raffles op het aanbreeken van den dag en zoodra de eerste zonnestraal de rotsen van het eiland verlichtte, verliet hij de rustplaats en kroop hij als een Indiaan, een bepaald spoor volgend, over den steenachtigen bodem.

Met onbegrijpelijke zekerheid vond hij den weg, waarlangs Brand in den nacht was weggesleept.

Pluisjes en draadjes wol van de deken, waarin zijn vriend was gewikkeld en weggedragen, en die hier en daar aan de rotsen waren blijven hangen, brachten hem, nadat hij een uur lang gezocht had, naar de rots, van wier top Mc. Intosh Brand naar beneden had geslingerd.

Aan den voet van deze rots bevond zich een trechtervormige kloof, welke gevormd was door een vulkaan. Heete waterdampen stegen eruit in de hoogte. Zij beletten Raffles om naar beneden in de kloof te kijken, toen hij neerknielde en zich over den rand van den afgrond boog.

Als bij intuïtie begreep hij, dat Brand zich in deze kloof, onder de uitstekende rotsen, moest bevinden.

Hij hield zijn handen bij wijze van trechter voor den mond, opdat het geluid versterkt zou worden en riep:

„Charly, Charly!“

„Hallo,“ klonk het terug en zóó dichtbij, dat Raffles verbaasd was.

„Waar ben je, Charly?“ riep Raffles opnieuw.

„Hoogstens twee meter van je verwijderd,“ antwoordde de stem.

„De kloof wordt hier beneden nauwer, de onderste spleet is slechts een handbreed, wat je daar boven zeker niet kunt zien. Ik lig hier als in een Romeinsch stoombad. Ik heb al geprobeerd, naar boven te klimmen, maar de rotswanden zijn te glibberig en ik kan geen steunpunt krijgen.“

„Wacht een oogenblik, ik zal je helpen!“ klonk het nu van boven af.

Raffles trok zijn jas uit en draaide die als een dik koord in elkaar; dit liet hij daarop naar beneden. Nadat hij tevergeefs te midden van den damp naar de plek had gezocht, waar Brand zich kon bevinden, nam hij plotseling waar, dat aan de neergelaten jas werd getrokken en hoorde hij Brand roepen:

„Ik houd vast. Trek mij op.“

Langzaam, bij kleine eindjes tegelijk, trok Raffles zijn vriend uit den waterdamp en, nat als een kat, kwam deze te voorschijn.

„Ik geloof,“ lachte Brand; „dat ik mijn geheele verdere leven geen warm bad meer noodig zal hebben.“

„Heb je je bezeerd?"

Brand wreef zijn knieën en ellebogen:

„Bijna mijn nek gebroken. De schurk wierp mij met het hoofd naar beneden de diepte in en ik dacht in duizend stukken te zullen vallen. Maar met een saltomortale draaide ik mij, even vóórdat ik tegen den rotswand aankwam, om en ik heb alleen mijn huid geschramd aan de knieën en ellebogen."

„Dank den Hemel, Charly, dat de geschiedenis weer zoo goed is afgelopen," zei Raffles. „Het scheelde deze keer maar een haartje en nu raad ik je, snel terug naar onze slaappleats te gaan, opdat je je van droge kleeren kunt voorzien. Den schurk, die je naar beneden heeft gegooid, heb ik vastgebonden en je kunt hem, als je er zin in hebt, van het heete bad laten genieten, dat voor jou bestemd was."

Mc. Intosh wierp een blik vol woede op Raffles, toen deze met Brand aankwam.

„De duivel hale je!" siste hij.

„Jij hebt je spel verloren," zei Raffles, „het boezemt mij echter veel belang in, waarom je dezen aanval op ons hebt gewaagd."

„Loop naar de hel," vloekte Mc. Intosh, „ik geef jullie geen antwoord."

Raffles stoorde zich verder niet aan zijn gevangene, maar maakte van droge takken en hout een vuurtje, opdat Brand zich hierbij kon warmen en zijn kleeren drogen. Daarop maakte hij een ontbijt gereed en, nadat de weer vereende vrienden behoorlijk hadden gegeten en Brand zich zoo goed mogelijk had verkleed, zei Raffles:

„Nu zullen wij toch eens gaan zoeken naar de plek, waar zich de schat bevindt en den schurk zoolang geboeid hier achterlaten."

„Dat vind ik wel een beetje gevaarlijk," meende Brand, „het is best mogelijk, dat hij hier op het eiland een medeplichtige heeft en in dat geval"....

„Ik geloof niet, dat we daar bang voor behoeven te zijn," antwoordde Raffles, „maar als je dat beter vindt kunnen we wel eerst Henderson gaan halen. Het is anders wel erg veel tijdverlies, want vóór we aan de haven zijn, moeten we wel minstens een dag wandelen, dat maakt met de wandeling terug twee dagen, terwijl naar mijn berekening de plek, waar de schat ligt, als hij er althans ligt, niet verder dan een paar uur verwijderd is."

Brand vond dit ook en de beide vrienden besloten het er dan maar op te wagen. Voor zij vertrokken keek Raffles nog eens goed de koorden na, waarmede hij den kerel gebonden had en toen hij zag, dat deze zich zeker niet zonder hulp zou kunnen bevrijden, gingen zij welgemoed op weg.

Na een wandeling van twee uur bevonden zij zich op de plek, die op de kaart was aangegeven. Een groote steen lag bovenop een kunstmatige verhooging en dadelijk ontdekten zij versche sporen, die erop wezen, dat iemand daar nog niet lang geleden was geweest.

Met zijn houweel bewerkte Raffles den bodem en na korten tijd stiet hij op een houten kistje, dat hij met één slag verbrijzelde. Het bevatte echter een ijzeren cassette, die van zware sloten was voorzien.

„Wij hebben den schat en als ik mij niet heel erg vergis, is de man, die ons overviel, bekend met dit geheim. Hij heeft ons hier niet alleen uit den weg willen ruimen, maar ook den schat willen bemachtigen. Wij zullen de cassette ongeopend meenemen naar het schip."

Raffles bond touwen om het ijzeren kistje en daar dit te zwaar was om het te kunnen dragen, trokken zij het beide achter zich aan als een slede.

Toen Mc. Intosh Raffles ontdekte met zijn buit, brulde hij van woede als een waanzinnige en trachtte met geweld zijn boeien te verbreken.

Raffles had inderdaad zijn schat ontdekt.

Mc. Intosh was zoo lichtzinnig geweest om zijn kaart, welke hij van het eiland bezat nauwkeurig te copieeren, en had deze copie naar Raffles gezonden teneinde dezen uit Londen weg te lokken.

Sinds tientallen van jaren had hij op dit afgelegen eiland zijn buit, alles wat hij had geroofd en door moord had verkregen, in veiligheid gebracht.

Zijn doel was geweest om zijn schat mee te nemen naar Londen en daar te leven van de millioenen, die de ijzeren kist bevatte.

„Ik zie," lachte Raffles, „dat wij je spaarpot hebben gevonden. Je kunt gerust zijn, mijn vriend. Ik zal een goed gebruik maken van den inhoud."

„Wat zullen wij met den man doen?" vroeg Brand. „Hij verdiende een kogel door de hersens."

„Mijn beste jongen," antwoordde Raffles, „ik houd het schieten voor een nuttelooze uitvinding. In de eerste plaats kost het patronen, in de tweede plaats knalt het en prikkelt de zenuwen en ten derde is het doelloos. Men kan op een andere wijze met zijn vrienden afrekenen. Wij zullen dezen heer hier laten liggen bij zijn leege brandkast. Dat zal voor hem een grootere straf zijn, dan wanneer wij hem naar de andere wereld helpen.

Vooruit, wij gaan naar onze boot terug!"

Zij namen verder geen notitie van Mc. Intosh, die brulde van woede, maar trokken de cassette achter zich voort. Nog urenlang hoor-

den zij te midden der rotsen het vreeselijk geschreeuw van den achtergelaten man.

Zonder verdere avonturen bereikten zij den

volgenden dag het strand en met behulp van Henderson brachten zij den gevonden schat aan boord van het schip.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford en

Lillian Gish.

Thans: Constance Talmadge.

VIERDE HOOFDSTUK.

Raffles wordt procuratiehouder.

Er was bijna een week voorbijgegaan, toen Raffles weer met Brand in Londen aankwam.

Het eerste, wat de Groote Onbekende deed was, de ijzeren kist open te breken, waarin hij, behalve een dik pak bankpapier van groote waarde, zware staven gesmolten goud vond.

Daarop maakte hij weer gebruik van de vermomming, welke hij had gedragen bij zijn bezoek aan Geis en begaf zich op weg naar hem toe.

Met een zonderling glimlachje en met een gelaat, dat duidelijk verried, dat hij Raffles niet had verwacht, ontving de bankdirecteur mr. Geis, of liever mr. Stein hem.

„Ik ben zeer verheugd, u te zien, mijn waarde vriend. Ik maakte mij reeds ongerust, dat u iets kon zijn overkomen. Neem plaats, en vertel mij eens: Waar zijt gij zoolang geweest?”

„Ik was op reis,” antwoordde Raffles langzaam, terwijl hij mr. Geis scherp aankeek.

„Op reis? Waarheen?”

„Naar IJsland,” antwoordde Raffles en hij bemerkte, dat de ander door dit antwoord schrikte.

Dit versterkte in Raffles het vermoeden, dat mr. Geis misschien op de een of andere wijze te maken had met de IJslandsche zaak.

„Wat hadt gij op IJsland te doen?” vroeg mr. Geis op schijnbaar onverschilligen toon,

„dat is immers een eiland, door God en alle menschen verlaten.”

„Welneen,” antwoordde Raffles, „God en de menschen zijn ook op IJsland te vinden en daarbij heeft het eiland een voordeel: er waait daar een frissche wind, er zijn geen detectives en bijna ook geen misdadigers. Rechtbanken en gevangnissen heeft men er ook niet. Wat dit laatste betreft dus een ideaal land voor iemand, die van rust houdt. Als ik hier niet noodig was geweest, zou ik langer op IJsland zijn gebleven.”

„Gij schertst,” antwoordde mr. Geis. „Het doet mij genoegen, dat gij tērug zijt. Er had u iets kunnen overkomen. Het is een vulkanisch en gevaarlijk land.”

„O neen,” lachte Raffles, „mij overkomt niet zoo gemakkelijk iets, omdat ik altijd voorzichtig ben. Als ik dat vroeger ook was geweest, dan bezat ik nu nog mijn verloren geld, dat gij in uw Bank hebt gebruikt. Dan zou ik nu de geachte Lord Lister zijn, en een vriend van den Koning. Maar ik heb eerst moeten leeren om op te passen en omdat ik dit vol ijver en met nauwlettendheid deed, ben ik Raffles geworden!”

„Noem dien naam niet,” zei Geis, „ik heb in het buitenland zooveel van u gelezen, dat ik bij het hooren daarvan altijd kippevel krijg.”

„Merkwaardig!” lachte Raffles, terwijl hij

een cigarette aanstak, „ik hoorde datzelfde van verschillende mensen.”

„Wat?” vroeg mr. Geis.

„Dat zij kippevel kunnen krijgen,” antwoordde Raffles. „Ik dacht, dat gij geen vel meer hadt!”

„Laat ons ernstig zijn,” sprak mr. Geis op zenuwachtigen toon, „laat ons over de schitterende zaak spreken, die wij samen voor hebben.”

„Ik ben vol vuur!” riep Raffles uit. Bij die woorden gleed een onmerkbaar glimlach over zijn gelaat.

„Ja”, sprak Geis met een grijns, „het is een prachtig zaakje en belooft een schitterend resultaat. Ongemerkt zult gij de millioenen voor ons kunnen wegnemen uit de brandkasten der Bank. Het zal u in 't geheel geen moeite kosten.”

„Eigenlijk jammer,” viel Raffles hem in de rede, „het zijn juist de gevaren, die mij mijn sport doen liefhebben. Een gemakkelijk werk laat mij koud.”

„Ik kan u helaas niets anders aanbieden,” sprak mr. Geis, „en opdat wij het eens kunnen worden, verzoek ik u, morgen vroeg bij mij te komen; ik zal u dan op de hoogte brengen van uw werk!”

„Een vreemde geschiedenis,” meende Raffles, „ik geloof, dat een dergelijke betrekking zelden aan iemand wordt aangeboden.”

„Een prachtzaak!” riep mr. Geis lachend uit, „die onze zakken tot den rand zal vullen. Het is mij reeds gelukt, in de week, waarin ik mijn betrekking aan de Bank heb bekleed, voor een millioen aan nieuwe deposito's te verkrijgen en wel door den lieden een hoogere rente te beloven. Ha, ha, ha!” lachte hij luid, terwijl hij Raffles met zijn misdadigershand vertrouwelijk op den schouder klopte, „de hoge rentevoet, mijn waarde, is het kaarslicht, waarin de menschen evenals motten vliegen. Leve de hoge rentevoet!”

Raffles lachte mee en nadat de beide mannen nog eenige woorden hadden gewisseld, nam de Grootte Onbekende afscheid.

Dien nacht sliep Geis niet zeer gerust. Hij had nimmer kunnen denken, dat Raffles heelhuids van zijn expeditie naar Rocky Island zou zijn teruggekeerd. Nu hij dit toch gedaan had, was dit een bewijs, dat de Grootte Onbekende werkelijk over buitengewone middelen beschikte. Een man, zóó sterk en slim als Mc. Intosh was niet gemakkelijk te verschalken en nu dat toch gebeurd was, gold dit voor Geis als een bewijs, dat Raffles pijlen op zijn boog had, waarvan hij het bestaan niet eens vermoedde. Hij kwam tot de slotsom, dat hij goed moest oppassen, wilde hij niet zien, dat het hem op dezelfde wijze zou vergaan.

Het speet hem, dat hij reeds te veel tegen

Raffles had gezegd, daar deze hem nu reeds gemakkelijk zou kunnen verraden. Indien dat niet het geval was geweest, zou hij gepoogd hebben, om zijn plannen te veranderen en er alléén met het geld van door zijn gegaan.

Zooals de zaken nu echter stonden, moest hij doorzetten.

Den volgenden ochtend stelde Geis Raffles aan als procuratiehouder der Lincoln-Bank, hem de meest verantwoordelijke betrekking gevende, die aan de Bank te bekleeden was.

Raffles was onder den naam John Govern eerste procuratiehouder der Lincoln-Bank geworden, en vervulde zijn plichten met een ijver en een stiptheid, alsof hij zijn geheele leven door financier was geweest.

Geis was zeer verbaasd over de werkzaamheid van den nieuwen procuratiehouder.

Het gebeurde zelden, dat Raffles, wanneer de Bank gesloten werd, zijn kamer verliet. Bijna altijd bleef hij nog een uur langer om te werken.

Dit viel mr. Geis op en hij vroeg Raffles daarom, wat hij na sluiting nog in zijn bureau te doen had.

Lord Lister antwoordde:

„Ik doe het, opdat de beambten zich dit later zullen herinneren en mij als den verdachten persoon zullen beschouwen.”

„Ik begrijp uw gedachtengang niet,” antwoordde mr. Geis.

„Dat is anders zeer eenvoudig,” verklaarde Raffles. „Ik hoorde vandaag al, dat men mij, wegens mijn laat werken wantrouwt. Alle employées hier op kantoor denken, dat ik bezig ben de boeken te vervalschen of iets anders te doen, dat mij in staat stelt belangrijke bedragen te verduisteren.”

„Juist, juist,” zei Geis, „diezelfde gedachte zou ik ook hebben gehad, als gij werkelijk mijn procuratiehouder waart geweest.”

„Welnu,” ging Raffles voort, „dat is juist wat wij hebben moeten. Als er straks nu iets gebeurt en men bemerkt, dat de deposito's alle weg zijn, terwijl ik niet meer op kantoor verschijn, dan ligt het natuurlijk voor de hand, dat men mij verdenkt.

„Maar wie ben ik? Iedereen kent mij hier als John Govern, met zijn grijzen baard en zijn bril op. Iedereen zal een persoonsbeschrijving kunnen geven en terwijl men naar dien man zoekt, ben ik in mijn ware gedaante absoluut veilig.

„Ook zal niemand het in zijn hersens krijgen om u te verdenken, want gij blijft natuurlijk zooals altijd op kantoor komen, toont u radeloos over het verdwenen geld, licht de detectives, die naar mij gaan zoeken, in en als eindelijk de belangstelling voor den dief wat is gaan luwen, dan kunnen we er samen van door gaan.

„Ik blijf elken avond tot laat in mijn bureau werken, niet voor de Bank, maar voor mij zelf. Ik doe het alleen om de klerken van de Bank zand in de oogen te strooien.”

Tevreden gesteld verliet Geis Raffles. Maar hij zou niet zoo zijn heengegaan als hij had gezien, dat Raffles zijn extra uren gebruikte om uit de boeken der Bank de namen der crediteuren met hun adres op een lijst te noteeren en eveneens aan te teekenen, hoe hoog hun deposito was.

Het waren meestal kleine kooplieden of weduwen en weezen, die een klein kapitaal in bewaring hadden gegeven. Maar juist deze spaarpenningen waren voor die menschen meer waard, dan voor de groote kapitalisten hun millioenen. Het bestaan en het geluk van een geheele familie was afhankelijk van bijna al deze kapitaaltjes en dit alles moest Raffles stelen.

Geis had Brighton verlaten en in de buurt van Londen een weelderig ingerichte villa gehuurd, waarin hij bijna elken avond schitterende feesten gaf.

Hij hield ervan door groote weelde uit te blinken en het doel zijner uitnoodigingen om deel te nemen aan zijn feesten was voornamelijk, kapitalisten bij een glas champagne voor zijn zaak te winnen.

Raffles had tot dusverre steeds bedankt.

Op zekeren nacht dat Geis zich heel laat had ter ruste begeven, sloop een man zijn slaapkamer binnen en wekte den bankdirecteur, die reeds sluimerde, door luid zijn naam te noemen.

Slaapdronken rees Geis in zijn bed over-eind en staarde om zich heen; in het volgende oogenblik herkende hij den man, die voor hem stond.

Het was Mc. Intosh.

„Ben jij het, of is het je geest?” vroeg Geis, zijn bezoeker verbaasd aankijkend.

„Ik ben het zelf,” antwoordde Mc. Intosh. „Vervloekt! Dat was een moeilijk werk om weer naar Londen terug te komen!”

„Ik beschouwde je reeds als verloren”, sprak Geis. „Wat is er met je gebeurd?”

„Een verduivelde geschiedenis met dien Raffles,” antwoordde Mc. Intosh, terwijl hij op zijn tanden knarste.

„Daar, kijk eens,” riep hij en liet Geis, terwijl hij zijn mouwen opsloeg, zijn met bloed beloopt, dik opgezwollen polsen zien, die bovendien nog brandwonden vertoonden.

„Hoe komt dat?” vroeg Geis.

„Van de koorden, waarmee die hond, die Raffles, mij heeft gebonden!”

„Heeft hij je geboeid? Hoe was dat mogelijk?”

„De duivel moge hem halen,” antwoordde Mc. Intosh, terwijl hij zijn vuisten balde, „ik

vermoedde dadelijk, dat ik niet tegen dien meesterdief was opgewassen. Die kerel is handig en gewiekst! Daar halen wij niet bij!”

„Dat verbaast mij,” hernam Geis, „jij hebt toch een helderen kop en je bent wel vertrouwd om alleen te loopen ook! Hoe kon Raffles jou overweldigen?”

„Vervloekt!” riep Mc. Intosh uit, „ik had mijn plan heel goed opgemaakt en was een dag eerder op Rocky eiland dan Raffles en zijn vriend. Ik bespiedde hen toen zij aankwamen en sloop den tweeden nacht naar hun slaapplaats om ze alle twee in een der helsche rotskloven te werpen, zooals er verscheidene op het eiland zijn. Ik had, naar ik meende, den jeugdigen vriend van den gauwdief reeds voor immer onschadelijk gemaakt. Vervloekt! Ik vermoedde niet, dat de gil, dien de vent gaf, toen ik hem van de rots gooide, door Raffles gehoord zou worden.

Toen ik naar hun legerplaats terugloopte, wachtte de andere mij op en bij het tweegevecht tusschen ons trok ik aan het kortste eind. Hij sloeg mij neer en bond mij.”

„Een ongelukkige historie,” sprak Geis. „Is die vriend van Raffles dood?”

„Neen!” antwoordde Mc. Intosh. „Het gelukte Raffles, zijn vriend uit den afgrond naar boven te hijschen; deze had zich in het geheel niet bezeerd. Men kan nooit weten, hoe diep dergelijke openingen tusschen de rotsen zijn. Heete dampen beletten, om naar beneden te kijken. Om kort te gaan, Raffles liet mij geboeid op het eiland achter.”

„En op welke manier gelukte het je, om die boeien te verbreken?”

„Verbreken was onmogelijk, het waren stevige Engelsche scheepstouwen. Maar hij had een klein vuurtje laten branden en daaruit haalde ik met mijn tanden een brandend stuk hout. Ik ging met mijn geboeide handen zoodanig op het stuk hout liggen, dat de touwen doorschroelden.

Maar tegelijkertijd verbrandde ik ook een groot gedeelte van mijn hand. Ik heb helsche pijnen uitgestaan. Maar ik doorstond alles, om weer onder de menschen terug te kunnen komen, want op dat door God verlaten eiland komt zelden een menschelijk wezen.

Daarop moest ik bijna een week wachten, eer ik met het kleine bootje, waar ik mee gekomen was naar het vaste land terug kon, omdat een hevige storm de zee onstuimig maakte en mij zeker in mijn wrak vaarttuigje naar de andere wereld zou hebben geholpen. Ik verzeker je, dat ik honger en dorst geleden heb.

Maar nu ben ik weer hier en nu kan zelfs de duivel Raffles niet langer beschermen. Ik zal mij wreken.”

Geis had opletterend naar het verhaal geluisterd en sprak nu:

„Ik had de hoop al opgegeven, je terug te zien en heb daarom met Raffles afgesproken, om de millioenen uit onze brandkasten voor ons te stelen!”

„Dat is een grenzenloze domheid!” riep Mc. Intosh verbaasd uit, „nu heb je het paard van Troje binnengehaald. Hij zal de millioenen stelen, maar voor zich zelf!”

„Ik zal hem niet uit het oog verliezen,” verzekerde Geis, „het zal hem moeilijk vallen, ons te bedriegen.”

Mc. Intosh lachte luid en sloeg met de handen op zijn knieën.

„Waarom lach je?” vroeg Geis, „gaf ik hiervoor reden?”

„Natuurlijk,” lachte de ander, „ik amuseer mij om je zelfingenomenheid, die je doet gelooven, dat je tegen Raffles bent opgewassen!”

„Ik zal het zaakje wel met hem klaarspelen,” antwoordde Geis, „en ik verzoek je, alles

niet voor mij te bederven. Ga nu naar je kamer om wat uit te rusten. Morgen zullen wij verder spreken.”

„Wat heb je aan de bedienden gezegd betreffende mijn reis?” vroeg Mc. Intosh, reeds op den drempel staande.

„Ik vertelde, dat je naar Parijs waart gegaan,” klonk het antwoord.

Toen Mc. Intosh zich in zijn kamer bevond, balde hij woedend de vuisten en mompelde:

„Ik laat mij niet door Raffles beetnemen. Aan mij heeft hij een gevaarlijken vijand. Ik zal den dienstdoenden inspecteur bericht zenden, opdat hij weet, welke zeldzame vogel zich in de Lincoln Bank heeft genesteld. Reeds morgen zal de geslepen dief in Scotland Yard zitten. En ik zal het zijn, die den doortraptenschurk aan de politie heeft overgeleverd.”

Tevreden wierp Mc. Intosh zich op zijn bed, en een hatelijke grijns misvormde zijn gelaat.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het verraad.

Inspecteur Marholm lachte om zijn chef, den hoofd-inspecteur van politie Baxter, tot dat de tranen hem over de wangen liepen.

Zijn chef stond voor hem met een brief in de hand en keek woedend naar zijn secretaris.

„Houdt eindelijk dat lachen eens op?” riep Baxter uit. „Als hier iemand binnenkomt, moet hij denken dat het hier een gekkenhuis is. Het is hier het hoofdbureau van politie!”

„Dat weet ik, dat weet ik,” antwoordde Marholm, nog steeds lachend, „maar het lijkt ook meer op gekkenwerk dan op een politiezaak.”

Inspecteur Baxter liep herhaaldelijk opgewonden door het bureau, daarop bleef hij voor Marholm staan en zei:

„Jij gelooft dus niet aan den inhoud van dezen brief? Ik zal hem je nog eenmaal voorlezen.”

Hij vouwde het velletje postpapier open en las den met de schrijfmachine geschreven inhoud voor:

„Hoofdbureau van politie.
Scotland Yard.

Mijnheer de Inspecteur!

Bij dezen deel ik u mede, dat de reeds jaren door u gezochte Raffles procuratiehouder der Lincoln Bank is en van plan is, de Bank voor millioenen te bestelen. Haast u, hem gevangen te nemen, voordat

hij er met den buit vandoor is. Hij heeft den naam John Govern aangenomen.

EEN VRIEND".

„Een nette vriend," zei Marholm, „een grappenmaker, die je voor geheel Londen belachelijk wil maken. Geloof mij, collega, Raffles heeft je zóó van streek gebracht, dat je weldra den Lord-Major van Londen nog voor Raffles zult aanzien.

„Bedenk toch eens, het is immers nonsens. De procuratiehouder der Lincoln Bank moet een onberispelijk mensch zijn. Millioenen gaan dagelijks door zijn vingers en hij geniet de grootste post van vertrouwen aan de Bank. Naar den man, die een dergelijke betrekking krijgt, wordt door den directeur en de commissarissen der Bank nauwkeurig onderzoek gedaan, ook wat zijn verleden betreft. Ik geloof, dat zelfs jij niet in aanmerking zoudt komen voor dat baantje."

„Het is mogelijk, dat je gelijk hebt", antwoordde Baxter nadenkend.

„Zeer zeker heb ik gelijk," zei Marholm, „ik vermoed, dat het Raffles zelf is, die je dezen brief zond. Hij heeft zich reeds meermalen dergelijke grappen tegenover u veroorloofd. Het zou niet den eersten keer zijn.

„Helaas neen," antwoordde inspecteur Baxter en bij de gedachte aan de vele poetsen, die Raffles hem reeds had gespeeld, trok een verdrietig glimlachje over zijn gelaat.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt en nadat de inspecteur „binnen" had geroepen, trad een agent de kamer binnen.

Deze bracht een brief mee voor inspecteur Baxter.

„Van wie komt deze brief?" vroeg Baxter wantrouwend.

„Hij werd zoo even door een kruier bezorgd," antwoordde de agent.

„Hoe zag die man er uit?" informeerde Baxter verder.

„Dat weet ik niet," zei de agent, „maar ik zou hem wel terug kennen."

„Goed", zei Baxter, „ik zal je als ik je noodig heb, laten roepen."

De agent ging heen en Baxter opende den brief.

Nadat hij nauwelijks eenige regels gelezen had, riep hij tot Marholm:

„Nu ontvang ik een tweeden brief over dezelfde aangelegenheid. Luister eens naar wat men mij nu weer schrijft:

„Waarde heer!

Wat betreft de Lincoln-Bank, geloof ik, dat gij van plan zijt mijn waarschuwing in den wind te slaan en Raffles ongestoord zijn gang te laten gaan. Ik dring er

bij u op aan, onmiddellijk handelend op te treden. Over een uur sluit de Bank en dan is het misschien onmogelijk geworden, Raffles nog gevangen te nemen. Haast u nu het nog tijd is!

EEN VRIEND."

„Een onbeschaamde brutaliteit!" riep Marholm uit. „De kerel heeft waarschijnlijk alle Londensche couranten reeds op de hoogte gebracht van onzen inval op de Lincoln-Bank en reeds vanavond zou de geheele wereld weten, hoe belachelijk wij ons hebben gemaakt."

Baxter keek Marholm een weinig zenuwachtig aan en antwoordde:

„Ik waardeer je inzicht, Marholm, en moet eerlijk bekennen, dat ik er evenzoo over denk. Maar als de schrijver van den brief nu toch eens gelijk had en Raffles werkelijk van plan was, de millioenen der Lincoln-Bank te stelen, dan zou het onverantwoordelijk van ons zijn, als de diefstal hem gelukte. Ook in dat geval zouden wij bij den neus genomen zijn."

„Je bent werkelijk zenuwachtig, collega", klonk het uit Marholm's mond, terwijl hij kalm een pijp stopte. „Maar omdat ik je helaas geen bevelen kan geven, verzoek ik je vriendelijk, mij niet mee te nemen naar de Lincoln-Bank. Ik heb niet veel lust om mij tegenover de geheele wereld belachelijk te maken."

„Ik zal voorzichtig optreden", antwoordde Baxter, „en mij allereerst met den brief naar den bankdirecteur begeven om dezen vertrouwelijke inzage ervan te verschaffen."

„Doe wat je niet laten kunt", bromde Marholm onverschillig.

Een half uur later bevond inspecteur Baxter zich in de spreekkamer van den directeur in het gebouw der Lincoln-Bank.

Toen Geis de brieven las, welke de inspecteur hem overhandigde, verbleekte hij een oogenblik, zonder dat Baxter het merkte. Daarop lachte hij hartelijk en riep uit:

„Daar heeft men getracht u voor den mal te houden, mijnheer de inspecteur. De procuratiehouder van onze Bank, Mr. John Govern, is een hoogst respectabel mensch. Als gij het verlangt, zal ik hem hier laten komen, opdat gij er u persoonlijk van kunt overtuigen."

Baxter bedankte daarvoor en zei:

„Ik verzoek u, u verder geen moeite te geven mijnheer. Ik ben het volkomen met u eens, dat dit een misplaatste grap is, maar het was mijn plicht, mij tot u te wenden, om zekerheid te verkrijgen."

Beleefd nam hij afscheid van Geis en verliet het gebouw.

Zoodra inspecteur Baxter was heengegaan, verzocht Geis Raffles om bij hem te komen.

„Er is een verrader in onze omgeving", zei hij tot Raffles, toen deze zijn kamer binnen-

kwam, „daarjuist was de inspecteur van politie Baxter bij mij om mij mede te deelen, dat hij bericht had gekregen, dat Raffles als procuratiehouder aan onze Bank werkzaam is. Ik stelde de geheele zaak als een grap voor en de inspecteur geloofde het."

Raffles keek scherp naar het gelaat van Geis, want hij vermoedde een nieuw bedrog.

„Dat is onmogelijk", antwoordde hij, „niemand kan weten, wie ik ben. Zelfs geen flauw vermoeden kan men ervan hebben."

„Ik zweer u echter, dat ik waarheid spreek", riep Geis uit, „en het beste is dat gij nog dezen nacht ons plan ten uitvoer brengt. Misschien is het morgen reeds te laat."

„Uitstekend", antwoordde Raffles, „ik ben in het bezit van de sleutels, ik behoef dus alleen de brandkasten te openen en mij het geld toe te eigenen."

„Hoeveel millioenen hebben wij op het oogenblik onder onze berusting?" vroeg Geis.

„Vier millioenen!" antwoordde Raffles.

„Jammer", vond Geis, terwijl hij gejaagd met zijn vingers op de schrijftafel trommelde. „Ik had gehoopt, dat wij niet eerder ons plan behoeften uit te voeren dan wanneer wij zes millioenen in de brandkasten hadden liggen. Die vervloekte brieven aan inspecteur Baxter kosten ons twee millioenen. Maar wij mogen niet wachten, er dreigt ons gevaar."

„Ik vrees anders geen gevaar", antwoordde Raffles, „ik ben gewend aan verrassingen. Het eerste gevaar leerde ik bij u kennen, Mr. Geis. Maar ik zal hedennacht ons plan ten uitvoer brengen."

„Ik zal om vier in den morgen een automobiel bij den hoek der straat laten wachten", zei Geis, „daarmee kunt gij de kist met geld naar mijn villa brengen."

„In orde", antwoordde Raffles, „dus dan zien wij elkaar morgen terug."

Zoodra Raffles hem had verlaten, haaste Geis zich naar huis, waar hij woedend de kamer van Mc. Intosh binnenstormde.

„Jij bent de grootste stommerik, dien ik ooit heb gezien", brulde hij tot zijn handlanger.

„In hoeverre?" vroeg de ander op onverschilligen toon, dikke rookwolken uit zijn sigaar blazend.

„Je hebt twee brieven aan inspecteur Baxter geschreven over Raffles en hem ons plan verraden. Ben je krankzinnig geworden? —"

„In 't geheel niet", antwoordde Mc. Intosh met een spottend lachje, „maar jij bent zelf niet wijs, om dien Raffles te vertrouwen."

„Bemoei je niet met mijn zaken, dat herhaal ik je nog eens. Je schijnt niet te weten wat je doet."

„Zeker", spotte Mc. Intosh, „ik weet heel goed wat mijn plan is. Ik wil onze millioenen redden."

„Een mooie manier!" bromde Geis, „je hebt een grenzenlooze domheid begaan. Als het mij niet gelukt was, den inspecteur gerust te stellen en de heele zaak als 'n grap te doen voorkomen, dan zou ik nu ook het genoegen hebben, kennis te mogen maken met de gevangenis."

„Dat begrijp ik niet", zei Mac Intosh opstaande. „Zou je mij dat nader willen verklaren?"

„Zeer eenvoudig", antwoordde Geis. „Als de inspecteur naar aanleiding van je brief Raffles gevangen had genomen, dan had deze mij natuurlijk als den hoofdschuldige aangezezen."

„Daaraan heb ik niet gedacht", bromde Mac Intosh, „maar je hadt immers kunnen ontkennen."

„Ontkennen?" riep Geis. „Had ik kunnen ontkennen. Raffles draagt in z'n borstzak een stuk van mijn hand, dat hij zich zekerheidshalve door mij liet geven."

„Wat is dat voor een stuk?" vroeg Mc. Intosh ongerust.

„Eene verklaring", antwoordde Geis, „waarin ik beken aan Raffles te hebben opgedragen, de millioenen-deposito's uit de Bank te nemen en ze met mij te deelen."

„Je bent waarachtig de grootste dwaas, die er bestaat", riep Mc. Intosh uit, „waar had je je verstand, waarop je je altijd zoo beroemt? Hoe kon je dien man zoo'n gevaarlijk stuk geven?"

„Hij eischte het, en ik vertrouwde hem," luidde het antwoord.

„Je zult eens zien, hoe bedrogen je uitkomt," ging Mc. Intosh voort. „Ik geloof, dat ons heele plan in 't water is gevallen."

„Jij maakt me zenuwachtig," zei Geis, „doch ik kan aan je woorden geen geloof schenken."

„Ik hoop, dat ik ongelijk heb," antwoordde Mc. Intosh, „wanneer zal de diefstal plaats hebben?"

„Reeds vannacht," gaf Geis ten antwoord.

„Alright," zei Mc. Intosh, „het zal mij benieuwen of je morgen je millioenen niet kwijt bent."

Terzelfder tijd was Raffles met Brand in de werkkamer van zijn huis in Regent Park bezig honderden stadsbrieven in couvert te sluiten. Ze droegen de adressen van de crediteuren der Lincoln-Bank, terwijl de inhoud der brieven, door Brand op de schrijfmachine geschreven, eensluidend was.

Het liep tegen tien 's avonds, toen Raffles zich, vergezeld van zijn vriend en secretaris, naar de Lincoln-Bank begaf. De huisbewaarder, die de deur opende, keek verwonderd op, toen beiden toegang verzochten. Hij herkende echter den procuratiehouder der Bank en opende zonder wantrouwen de deur der zware

ijzeren poort en het zich daarachter bevindende hek.

Raffles en Brand traden de vestibule binnen. Het was doodstil in het groote gebouw.

Toen zij Raffles' kamer hadden bereikt voelde de concierge, die met hen mede was gelopen, zich plotseling van beide kanten aangegrepen en vóór dat hij had kunnen schreeuwen, was hij geboeid.

Doodsbleek van schrik keek hij naar den gewaanden procuratiehouder en diens maker en met trillende lippen fluisterde hij:

„Spaar mijn leven, heeren”.

„Wij doen u niets,” antwoordde Raffles, „als gij u stil houdt. Het spijt mij, u onaangenaam te moeten zijn, maar het is onvermijdelijk. Ik moet u een prop in den mond stoppen, opdat gij niet schreeuwt. Doe uw mond maar open.”

De man gehoorzaamde willoos, als verlamd van schrik en Raffles knevelde hem.

Nu nam hij hem de sleutels van het gebouw af, en begaf zich met Brand naar de stalen, onderaardsche schatkamers.

Het kostte natuurlijk geen moeite de zwaar gepantserde deur met den sleutel te openen en de millioenen uit de brandkluis te halen. Het was geldswaardig papier der Engelsche Bank en niemand zou hebben vermoed, dat het pakket, dat niet grooter was dan een gewone reiskoffer, millioenen bevatte.

In een eenvoudig houten kistje droeg Raffles met behulp van Brand de millioenen weg.

Ongestoord verliet hij met zijn vriend het gebouw, sloot de deur en begaf zich op weg naar zijn huis in Regent Park.

Hij en zijn vriend waren reeds een paar honderd meter van het gebouw der Bank verwijderd, toen hij tot Brand zei:

„Ik hoor, dat iemand ons volgt. Laat ons wat langzamer loopen en zoodra wij stappen achter ons hooren, moeten wij ons plotseling omdraaien om te zien, wie ons volgt.”

Langzaam gingen hij en Brand nu verder en duidelijk hoorden zij achter hun rug de haastige schreden van een man. Hij was nog wel eenige meters van hen verwijderd, toen Raffles zich plotseling omkeerde, in het volgende oogenblik de kist met bankpapier op den grond liet vallen en met een behendigen sprong den man bij de keel greep, die juist van plan was, met opgeheven dolk Raffles neer te steken.

Een zware vuistslag van den Grooten Onbekende trof den man tegen den slaap, zoodat hij, zonder een kik te geven, neerviel.

„Daar ligt hij als een meelzak,” zei Raffles, terwijl hij den bewusteloze het wapen afnam.

„De kerel komt mij bekend voor,” meende Brand.

„Zeker,” lachte Raffles, „het is onze oude vriend, dien wij gebonden op het Rocky Island hebben achtergelaten. Hij is ontkomen. Een kranige kerel! Nu zou ik wel eens willen weten, hoe die man achter ons plan ten opzichte der Lincoln-Bank is gekomen. Het kan niet anders of hij staat in betrekking tot Geis. Hij moet iets met hem te maken hebben. Ik vermoedde dadelijk, dat hij een werktuig was in diens handen en dat de vent wilde probeeren, mij uit den weg te ruimen. Nu, ik zal het morgen wel van Geis persoonlijk vernemen. Laat ons verder gaan.”

Zij namen de kist met de geldswaardige papieren weer op en, zonder zich verder om den bewusteloze te bekommeren, verdwenen zij in het nachtelijk duister.

Op den hoek der straat stond een groote auto te wachten met gedoofde lichten. Een chauffeur in eenvoudige, donkerblauwe livrei met nikkelen knopen, stond er bij. Hij was een reusachtige figuur en scheen over enorme lichaamskrachten te beschikken. Toen hij de beide mannen met de kist zag aankomen, liep hij hen een eindje tegemoet, nam de kist uit hunne handen aan en droeg de vracht, alsof het een postpakketje was, naar de auto, waar hij het onder de zitbank schoof.

Toen hield hij het portier open voor de beide vrienden, die instapten, waarna hij achter het stuurrad ging zitten, de lichten en den motor inschakelde en met groote snelheid de richting van Regentpark insloeg.

Intusschen verscheen tegen vier uur in den ochtend de auto, zooals Geis het met Raffles had afgesproken, op de bepaalde plaats, maar tevergeefs wachtte zij op Raffles. Na een uur te hebben gewacht reed de chauffeur heen en deelde Geis mede, dat de heer dien hij moest meebrengen, niet was gekomen.

Deze tijding maakte den bankdirecteur zenuwachtig.

Wat kon er gebeurd zijn?

Zou Mc. Intosh toch gelijk hebben en Raffles den buit alleen willen behouden?

Met een vloek holde hij de kamer van Mc. Intosh binnen, maar daar was niemand aanwezig.

Terwijl hij nog nadacht over de zaak en zich afvroeg, wat er toch gebeurd kon zijn, werd de deur geopend en sleepte de vermiste zich met moeite de kamer binnen.

Mac Intosh zag er vreeselijk uit. Zijn rechteroog was met bloed beloopt en door den slag, dien Raffles hem had toegediend, had hij een geweldige neusbloeding gekregen, zoodat zijn overjas met een korst bloed was bedekt.

Zijn roode haren hingen verward over zijn voorhoofd en het straatvuil kleefde overal aan zijn kleeren.

„Wat is er gebeurd?" vroeg Geis, den arm van Mc. Intosh angstig grijpend.

De gewonde ging met moeite zitten, braakte een vreeselijken vloek uit en riep:

„Dat jij in een gekkenhuis behoort, is zeker!"

„Waar kom je vandaan?" herhaalde Geis.

„Van Raffles," antwoordde Mc. Intosh, „van dien vervloekten schurk. Kijk eens, hoe hij mij heeft toegetakeld. Een half uur lang heb ik bewusteloos in Oxfordstreet gelegen en de millioenen zijn naar den bliksem."

„Ben je krankzinnig?" hijgde Geis, „wat is er dan met het geld? Ik verwacht Raffles elk oogenblik!"

Mc. Intosh barstte uit in een hoongelach en zei:

„Ik had gelijk. Een dief kan men niet voor zich laten stelen. En ik herhaal, dat de millioenen zoo zeker naar den duivel zijn, als ik hier voor je zit. Zoek ze, waar de peper groeit! Je ziet er geen penny van terug."

Geis moest gaan zitten, zijn knieën knikten, hij begon te beven en de geheele kamer draaide met hem rond.

„Is het werkelijk waar?" fluisterde hij met gebroken stem.

„Als ik in God geloofde, zou ik het je in zijn naam zweren", sprak Mc. Intosh. „Luister, wat mij overkomen is.

Ik wilde het geld voor ons redden want ik begreep, wat er zou gebeuren. Ik nam mijn dolk en wachtte voor de Lincoln-Bank, totdat de ellendeling het gebouw zou verlaten. Was hij volgens afspraak naar de wachtende auto gegaan, dan zou ik naast den chauffeur, dien ik goed ken, zijn gesprongen en mee naar hier zijn gereden. Dan had ik mij vergist en alles was goed geweest.

Maar het ging anders en wel juist zoo, als

ik dacht. Raffles ging niet naar links, maar rechts de straat in. Hij had zijn vriend weer bij zich. Dadelijk begreep ik, wat mij te doen stond. Zoo zacht als ik kon, sloop ik achter het tweetal aan in de schaduw der huizen en wilde eerst Raffles en daarna zijn vriend mijn dolk tusschen de ribben stooten.

Het zou mij ook zeker gelukt zijn, als Raffles niet zulke uitstekende ooren had. Terwijl ik hem naar de andere wereld wilde helpen, verraste hij mij met een ouden truc, bij de detectives bekend. Hij keerde zich om en velde mij neer door een enormen vuistslag.

Wat er verder gebeurde weet ik niet. Eén ding is echter zeker, hij is met zijn millioenen niet naar hier gekomen. De duivel hale den hond."

Het gelaat van den bankdirecteur was vaalbleek geworden. Hij begreep, dat hij bedrogen was. Zijn gedachten joegen door zijn brein als stormvogels en hij wist geen uitweg, hoe de gestolen millioenen terug te krijgen.

„Het spel is verloren," zei Mc. Intosh, die zijn gelaat met water wiesch. „Als je mijn raad had gevolgd en den kerel aan de politie overgeleverd, dan had ik vannacht het geld gehaald en wij waren rijk.

De eenige raad, dien ik je geven kan, is deze, dat je morgenochtend dadelijk naar de Bank gaat, Scotland Yard op de hoogte brengt en tracht, Raffles en zijn buit te achterhalen."

Dat was een laatste stroohalm voor Geis, waaraan hij zich kon vastklampen en de eenige hoop, die hem overbleef. Toen hij de kamer wilde verlaten, zei Mc. Intosh:

„Ik geloof, dat het het verstandigst zou zijn, als wij Londen verlieten. De duivel mag weten hoe deze geschiedenis afloopt. Nu zijn we alle twee ons geld kwijt!"

ZESDE HOOFDSTUK.

Bedrogen.

Het was ongeveer tegen negen uur in den ochtend van den volgenden dag, toen zich in de Balfourstraat een groote volksmenigte verzamelde. Men haalde de politie erbij en deze had moeite om de orde te herstellen. Allen die daar tegenwoordig waren, mannen en vrouwen, menschen uit elken stand, hielden enveloppen in de handen, en de een liet den ander zijn brief zien.

Een half uur later werd de deur van het

kleine huisje geopend en Charles Brand, die op den drempel stond, hield orde in de opdringende massa.

„Langzaam!" riep hij, „langzaam, menschen! Eén voor één. Gij krijgt allen uw geld terug, niemand zal een stuiver te kort worden gedaan."

Het eerste liet hij een oud vrouwtje binnen.

Het huis scheen onbewoond en alleen één kamer gelijkvloers was in gebruik. Achter een

grootte tafel, die vol geld lag, goudstukken, zilver en banknoten, zat Raffles, de Grootte Onbekende.

Voor hem lag het grootte rekening-courantboek van de Lincoln-Bank.

„Hoe heet gij?” vroeg hij het oude moedertje.

„Jenny Groz”, antwoordde zij met bevende stem.

„Hoe groot is uw tegoed?”

„Zeventig pond sterling, mijnheer. Ik heb er dertig jaar voor gespaard. Het zou later voor mijn begrafenis zijn, ik wil niet van de armen begraven worden.”

Raffles sloeg het boek open om zich te overtuigen of de inlichtingen juist waren. Vervolgens vulde hij een formulier in, betaalde haar de zeventig pond uit en zei:

„Onderteeken deze kwitantie.”

Met trillende vingers deed de oude vrouw wat Raffles verlangde, streek liefkoozend over het geld, pakte het in een oud taschje en sprak met vreugdetranen in de oogen:

„De hemel moge het u vergelden, dat gij mijn spaarpenningen hebt gered.”

Toen de oude vrouw naar buiten kwam, werd zij door de menigte omringd en met vragen bestormd, of zij haar geld terug had gekregen.

Toen zij dit bevestigde, ademden de omstanders verlicht op. De gezichten klaarden op en één voor één gingen zij nu ordelijk het huis binnen, waar Raffles hun het hun toekomende bedrag terugbetaalde.

Hij had de helft der gedeponeerde gelden nog niet uitbetaald, toen er reeds door de courantenjongens extra tijdingen werden verspreid.

„Millioendiefstal op de Lincoln-Bank” schreeuwden zij.

De wachtende menigte voor het huis verschrikte bij het hooren van dit bericht.

Dat was hun geld, dat daar gestolen was, hun zuur verdiende spaarpenningen! En een onbekende gaf het hun terug?

De uitbetaling duurde reeds eenige uren en nog kwamen laatkomers opdagen, met den geheimzinnigen brief van Raffles in de hand.

Ook journalisten en detectives kwamen vol nieuwsgierigheid een kijkje nemen.

Men had hun het vreemde verhaal gedaan, dat de millioenen welke dien nacht op de Lincoln-Bank gestolen waren, door een onbekende in de Balfourstraat werden terugbetaald.

Maar de journalisten en detectives beproefden tevergeefs, het huis binnen te gaan. Brand weigerde iedereen den toegang, die niet kon bewijzen, dat hij crediteur der Bank was.

Terzelfder tijd was Geis naar de Lincoln-Bank gesneld en vond daar zijn ambtenaren,

die den diefstal reeds ontdekt hadden, in de grootste opgewondenheid.

Men had den concierge in de kamer van den procuratiehouder vastgebonden gevonden en de man had verteld, dat hij was overvallen door den heer John Govern, die met nog een heer 's avonds 10 uur gekomen was.

Verder hoorde Geis, dat de oudste chef du bureau onmiddellijk de politie had gewaarschuwd en dat deze had geantwoord, dat zoo spoedig mogelijk de dienstdoende inspecteur met eenige manschappen zou komen, om persoonlijk een onderzoek in te stellen.

Hoewel Geis deze mededeeling minder aangenaam was, liet hij dat niet blijken, maar prees den chef voor diens ijver en juist inzicht.

Alsof er een bom voor de voeten van inspecteur Baxter was ontploft, zoo ontstelde hij toen hij het bericht ontving.

„Raffles!” kermde hij, „Raffles! Deze streek van hem zal mij mijn ontslag kosten. Die man maakt mij krankzinnig. Ik had mijn hand maar behoeven uit te steken om hem te kunnen arresteeren en inplaats daarvan — —”.

Hij haastte zich met een dozijn ambtenaren naar de Lincoln-Bank en ontmoette daar den directeur, mr. Geis. Deze was totaal gebroken en zat wezenloos in zijn bureau. Hij zag zoo wit als krijt.

„Waar woont de procuratiehouder?” vroeg inspecteur Baxter, binnentredend.

„In Highstreet 9, Bromley,” antwoordde Geis zachtjes. „Ik zond reeds een boodschap naar zijn huis, maar er scheen niemand aanwezig te zijn. De deur werd niet geopend.”

„Dat laat zich begrijpen,” antwoordde Baxter, „dat zou al heel dom van hem zijn. Op welke aanbevelingen hebt gij dien man in uw dienst genomen?”

„Hij toonde mij uitstekende getuigschriften,” loog Geis, „hij stelde bovendien een tamelijk borg.”

„Heeft hij dien achtergelaten?” vroeg inspecteur Baxter naïef.

„Neen,” antwoordde Geis, „hij heeft alles meegenomen en niets achtergelaten!”

„Een vreemde zaak,” zei de ambtenaar nadenkend, „waarlijk, een zeer vreemde zaak! Dit is de eerste keer, dat de procuratiehouder van een Bank iets dergelijks doet.”

„Ja, dat is wel mogelijk!” mompelde mr. Geis.

„Hoe zult gij nu aan uw verplichtingen tegenover de schuldeischers voldoen? Hebt gij daarover reeds nagedacht?” vroeg Baxter, die heel gewichtig deed.

„Neen,” antwoordde Geis, „wij zijn niet in staat, den menschen hun geld terug te betalen. Het doet mij leed voor die arme menschen. Het verwondert mij, dat er nog niemand is geweest.”

„Welnu, ik zal een voldoende aantal agenten te uwer bescherming hier laten," zei inspecteur Baxter, „opdat de opgewonden menigte straks niet alles kort en klein zal slaan. Reeds eenmaal maakte ik iets dergelijks mee en ik zal dat nooit vergeten.

De lui zijn dan als krankzinnig. Het is ook treurig, als iemand met groote moeite een klein kapitaaltje heeft bespaard, en het wordt hem door een spitsboef ontstolen."

Op dit oogenblik kwam inspecteur Marholm het vertrek haastig binnen terwijl hij uitriep:

„Mijnheer de directeur! mijnheer de directeur! Ik moet u iets ongelooflijks vertellen. Daar juist komt detective Schultz mij meedeelen, dat de millioenen van de Lincoln-Bank worden uitbetaald."

„Ben je krankzinnig?" informeerde inspecteur Baxter.

„Ik hoop het niet," antwoordde Marholm.

„Laat detective Schultz binnenkomen!" beval Baxter.

Marholm bracht den man, een Duitscher van geboorte, binnen en inspecteur Baxter liet dezen nogmaals het wonderlijke verhaal doen betreffende de uitbetaling der gelden in Balfourstraat.

Toen de detective zijn verhaal geëindigd had, zei Baxter:

„Het is al twaalf uur en de courantenjongens schreeuwen reeds urenleng hun berichten omtrent den diefstal der millioenen uit, maar geen der depositohouders verschijnt op de Bank om zijn geld op te eischen, dus het komt mij voor dat de zaak inderdaad waar is. Laat ons onmiddellijk naar Balfourstraat gaan en zien wat daar gebeurt!"

Hij wendde zich tot Geis, die zich gereedmaakte, om het kantoor te verlaten en zei: „Mijnheer Stein, ik bedenk, dat u er belang bij hebt om deze vreemde zaak verder te onderzoeken. Ik hoop, dat gij met ons mee zult gaan."

„Natuurlijk," sprak Geis, „ik ga met u mee!"

De politie-inspecteur verliet met verscheidene beambten en mr. Geis de Bank, om zich naar Balfourstraat te begeven.

Reeds van verre zag hij een groote volksmenigte om het gebouw staan. Slechts met moeite baande hij zich met zijn begeleiders een weg naar het huis.

Toen de inspecteur aan de deur kwam, bracht Brand hem persoonlijk naar de kamer, waar Raffles stond en bezig was, den laatsten crediteur zijn tegoed uit te betalen.

„Daar staat hij," riep Geis, terwijl hij met zijn hand op den Grooten Onbekende wees.

„Arresteer hem, mijnheer de inspecteur!"

Raffles stond in elegant gezelschapstoilet bij de tafel met de linkerhand in zijn broek-

zak, in de rechterhand zijn onafscheidelijke cigarette.

Hij glimlachte spottend, toen hij Geis zag binnenkomen en met een beleefde buiging keek hij de inspecteurs Baxter en Marholm aan.

Charles Brand stond met gespannen belangstelling naar het tooneeltje te kijken, tusschen Raffles en de binnenkomenden staande.

„Good morning, inspecteur Baxter," riep Raffles, „ik heb al op u gewacht!"

Baxter bleef aarzelend staan, toen hij Raffles zag en ook de detectives durfden nauwelijks binnenkomen. Zij dachten, dat Raffles met een revolver zou dreigen. —

„Weest onbezorgd, heeren," riep Raffles, die hun angst opmerkte. „Ik zei u reeds, dat ik u verwacht had."

„Dat is de grootste onbeschaamdheid, die ik ooit heb beleefd," riep Geis uit. „Die kerel durft ons nog bespotten! Doe hem de boeien aan, mijnheer de inspecteur en acht u gelukkig, dat het u is gelukt, dit gevaarlijk sujet onschadelijk te maken."

Raffles knipte lachend de asch van zijn cigarette en zei op kalmen toon:

„Gij hebt gelijk, mr. Geis, ten minste als gij de woorden, die gij zooeven hebt gesproken, niet op mij, maar op uzelf toepast."

Geis verbleekte.

Raffles merkte dit op, evenals inspecteur Baxter en daar deze laatste wel wist, dat de groote onbekende zijn slachtoffers alleen zocht onder schurken met glacé's en hoogen hoed, wachtte hij met gespannen aandacht op dat, wat de beschuldigde nu zou antwoorden.

„Veroorloof u geen brutaliteiten!" riep Geis woedend, terwijl zijn gelaat blauwrood werd.

Onbeweeglijk als een marmeren beeld keek Raffles den bankdirecteur aan, wierp het overschot van zijn cigarette weg, stak op zijn dooie gemak een versche aan en antwoordde:

„Ik moet inspecteur Baxter eens even uitleggen, wie gij zijt. Kijk dien man eens goed aan, mijnheer de inspecteur. Tien jaar geleden bedroog hij mij, zoodat ik mijn geheele vermogen kwijtraakte. Vier en een half millioen pond sterling. Klopt dat?"

Hij wendde zich tot Geis.

Deze schudde ontkennend het hoofd:

„Een leugen, heeren! Een leugen! De kerel liegt, ik ken hem niet!"

Raffles zocht in zijn portefeuille en haalde daaruit een document te voorschijn, dat door Geis was ondertekend.

„Misschien is dit óók een vervalsching?" vroeg hij.

„Ja!" hijgde de bankdirecteur. „Ja zeker! Ik weet niet wat dat is, ik heb dat stuk nooit ondertekend!"

„Luister eens, inspecteur Baxter, wat dit schrijven behelst:

Hierbij verklaar ik, dat ik den Heer Joh. Govern aanstel bij de Lincoln-Bank en hem bevel geef, de bij de Bank berustende gelden uit de brandkasten te nemen en met mij te deelen.

CHARLES GEIS,
zich noemende STEIN."

Raffles had met duidelijke en langzame stem den inhoud van het stuk voorgelezen en gaf het nu over aan den inspecteur van politie.

Geis leunde zoo bleek als een lijk tegen den muur. Zijn knieën knikten, want hij begreep, dat hij het spel verloren had.

Inspecteur Baxter had het stuk gelezen en vroeg verbaasd aan Raffles:

„Waarom hebt gij de gelden, die bij de Bank gedeponereerd waren, dan gestolen?"

„Dat moest ik doen," antwoordde Raffles, „want anders zou deze kerel het met een handlanger van hem te zamen hebben gedaan en dan waren de millioenen voor eeuwig verdwenen geweest.

„Zooals gij ziet, inspecteur, nam ik de gelden alleen met het doel om ze aan de rechtmatige eigenaars te doen toekomen. Hierbij overhandig ik u de quitanties van de menschen, die hun geld aan dezen schurk hadden toevertrouwd en tevens de boeken der Bank.

Mijn werk is afgelopen, ik heb de millioenen gestolen voor een goed doel. Vaarwel!"

Bliksemsnel wendde Raffles zich om naar een deur, die zich achter hem bevond, opende deze en eer iemand der aanwezigen het hem kon beletten, had hij de deur achter zich gesloten en gegrendeld en was verdwenen.

„Houdt den misdadiger!" riep Geis.

„Ja zeker!" riep Baxter, „wij zullen hem vasthouden!"

In naam der Engelsche wet neem ik u in hechtenis, mr. Geis, u noemende Stein. De misdadiger zijt gij en niet. . . . die andere, wat hij overigens ook zijn mag!"

Baxter gaf den detectives een wenk, om Geis te arresteeren. Maar nog vóórdat zij een hand naar den bedrieger konden uitsteken, haalde deze een revolver te voorschijn, zette die tegen zijn voorhoofd — een schot knalde en de bankdirecteur viel dood neer.

Eenige seconden lang staarden allen elkaar verschrikt aan, daarop sprak Baxter, die zich het eerst had hersteld:

„Laat het lijk gerechtelijk schouwen! Hij is dood en heeft zijn misdaad geboet!"

Brand had intusschen gebruik gemaakt van de algemeene ontsteltenis door ongemerkt de

kamer te verlaten. Niemand lette op hem en een uur later zat hij, zooals hij met Raffles had afgesproken, in diens studeerkamer in Regent Park waar hij zijn vriend den tragischen dood van den bankdirecteur meedeelde.

Ellenlange berichten stonden over deze zaak in de avondbladen en de „Times" schreef, dat het tijd werd om een standbeeld op te richten voor John Raffles, als deze het inderdaad was geweest, die dat zaakje had opgeknappt. Honderden kleine luiden, voor wie hij de spaarpenningen had gestolen om ze uit de klauwen van een schurk te redden, zegenden hem.

Mac Intosh alleen zat, vervuld van haat, in de villa van zijn medeplichtige en dacht er nu over na, hoe hij weer in het bezit zou kunnen komen van zijn schat, dien Raffles van het eiland had meegenomen.

Uit de couranten vernam hij den dood van Geis en daar hij in het bezit was van een testament, waarin Geis hem had benoemd tot erfgenaam van diens geheele nalatenschap, kon hij zichzelf beschouwen als eigenaar der villa.

Maar hij bezat geen cent aan baar geld. Hij was niet eens in staat om zijn bedienden hun loon te geven.

Mc. Intosh verkocht echter eenige kostbare schilderijen, betaalde zijn bedienden en ontstroomde hen.

Alleen den chauffeur hield hij in dienst.

Hij kende uit vroegere dagen een misdadigerskroeg, aan het Strand gelegen, waarvan de eigenaar, een Ier, een oud schoolkameraad van hem was.

Dezen ging hij opzoeken.

„Tom," sprak hij tot den grooten, sterk gebouwden man, die achter zijn toonbank stond en den gemeensten jenever uit geheel Londen voor zijn klanten tapte, „Tom, je moet mij helpen."

De eigenaar der kroeg keek bij het hooren dezer stem zijn bezoeker scherp aan en antwoordde:

„Bij St. Patrick! Patt Jimmy, ben jij het zelf?"

Patt Jimmy was in vroegere jaren de bevennaam van Mc. Intosh geweest.

„Zooals je ziet," antwoordde deze.

„Voor den duivel, wie heeft je losgesneden, toen je aan de galg hing?" vroeg Tom. „Hebben de vogels je door de lucht gedragen? Ik heb zelf in de couranten gelezen, dat je opgehangen zoudt worden en op den ochtend, waarop het met je was afgelopen, dronken wij een groot glas jenever van mijn beste soort op je gezondheid. Ben je uit den dood herrezen? Dat is bij St. Patrick, een heel zeldzame gebeurtenis!"

„Niet zoo merkwaardig als jij wel meent," zei Mc. Intosh lachend.

„De strik, waaraan ik hing, was goed, maar zij hadden de galg een beetje al te vlug in elkaar geslagen. Toen men de plank onder mijn voeten wegtrok, om mij naar de eeuwigheid te sturen, viel ik wel in een kuil, maar met mij plofte de heele galg naar beneden. Ik ben nog al zwaar, weet je, en ook laat mijn keel niet veel te wenschen over.

„Men schonk mij toen genade, omdat volgens de Engelsche wet, niemand tweemaal mag worden opgehangen. Ik werd naar Australië gezonden om daar de straten en wegen schoon te houden.

„Een duivelsche lol, als je een ketting met een kogel mee moet slepen aan je been, terwijl de zon zóó op je kop brandt, dat je hersens bijna smelten."

„En hoe ben je weer uit die braadpan geraakt?" vroeg Tom, terwijl hij zijn ouden vriend nog een glas jenever inschonk.

Mc. Intosh dronk het gemeene goedje in een enkelen teug leeg en zei met een vies gezicht:

„Geef mij eerst wat beters te drinken. Aan de galg te hangen is een genot, vergeleken bij dit bocht! Dat doet meer kwaad aan de keel dan een strop!"

„Wees blij, dat je mijn jenever nog kunt drinken", bromde Tom. „Maar hier heb ik een extra goed merk, dat ik alleen op feestdagen schenk. Ik zal maar denken, dat jouw bezoek een feestdag voor mij is. Drink en vertel mij dan, hoe je uit dien smeltoven bent gekomen."

Hij schonk een nieuw glas vol, dat Mc. Intosh onderzoekend proefde. Daarop zei hij:

„Dit is beter. Je hadt dadelijk aan een feestdag moeten denken. Nu, luister dan:

„Ik vond toevallig op den weg, waar ik werkte, een vijl en daarmee bevrijdde ik mij. Het was een ellendig, verroest instrument. Maar in den nood vreet de duivel vliegen. Elken nacht vijlde ik onder mijn deken aan de ketting. Een vervloekt moeilijk werkje! Het duurde twee maanden, eer ik den ijzeren band had doorgevijld.

„Toen was ik vrij! Ik sloeg een oppasser, die zoo gek was om mij den weg te willen versperren met één enkelen slag neer, nam hem zijn geweer af en vluchtte het bosch in.

„De bereden politie zat mij achterna. Verduiveld, Tom, voor een tweeden keer zou ik het niet hebben volgehouden.

„Zonder water, zonder brood zwierf ik verscheidene weken in de wildernis rond, totdat het mij gelukte, een ouwen kameraad als mijneigenaar terug te vinden. Hij ontfermde zich over mij en verborg mij voor de speurhonden.

„Met hem ben ik toen naar Engeland teruggekomen en omdat de man niet naar mijn raad

wilde luisteren, is het slecht met hem gegaan en — Scotland Yard heeft hem gisteren als lijk meegenomen."

„Toch niet — niet —" Tom aarzelde.

„Ja zeker", hielp Mc. Intosh hem, „dezelfde, dien jij bedoelt!"

„Is het mogelijk? Mr. Geis die zich Stein noemde! Vroeger bekend onder den naam „Dikke Leg".

„Jawel, dezelfde!" vervolgde Mc. Intosh. „Verduiveld, Dikke Leg, die kassier aan een groote Bank is geworden, je weet wel. Nou, de kerel had een flink zondenregister, dat verzeker ik je!"

„Dat geloof ik," beaamde de herbergier.

„Toch is het jammer van den kerel," vond Mc. Intosh. „Hij had goede plannen en als die vervloekte Raffles ons dezen keer geen streep door de rekening had gehaald, was ik nu in het bezit van eenige millioenen en behoefde ik jouw slechte jenever niet te drinken."

„Je schijnt een erg voornaam heer te zijn geworden. Ik vraag je immers niet om mijn borrels te drinken!"

„Dat klopt," bromde Mc. Intosh.

„Je hebt zeker wel een doel voor je komst?" informeerde Tom.

„Schenk mijn glas nog eens vol met die goeie soort, dan zullen wij met elkaar spreken. Ik denk wel, dat je mij zult begrijpen en meedoen. Maar hier kan ik het je niet vertellen. Je hebt zeker wel een andere kamer?"

Tom schonk het glas nog eens vol en nam zijn bezoeker mee naar een vertrek, achter de gelagkamer gelegen.

„Nou, wat heb je op je hart?" vroeg Tom, nadat beiden in de rommelige kamer hadden plaats genomen.

Mc. Intosh onderzocht eerst, of niemand hun gesprek zou kunnen hooren.

„Het is hier veilig," stelde de waard hem gerust, „maak je niet zenuwachtig."

Mc. Intosh boog zich naar hem toe en fluisterde:

„Heb je lust, een rijke kerel te worden?"

„Ik? zou niet weten, waarom niet," antwoordde Tom. „Hongerlijden is lang geen pretje."

„All right," ging Mc. Intosh fluisterend voort, „ik weet een zaakje, dat millioenen oplevert."

„Dat laat zich hooren," antwoordde Tom begeerig. „Een moord?"

„Als het noodig is, ja. Gemakkelijk is het niet," vertelde de Ier, een pijp stoppend.

„Ik heb niet graag met moorden te doen. Het geeft te veel herrie," zei de andere.

„Zoo was je vroeger niet," hoonde Mc. Intosh, „ik zal je een kindermeid sturen!"

„Vertel wat het is," vervolgde Tom. „Als het moet, sla ik altijd nog een kop in tweeën.

Je kent mij. Ik heb voor slager gestudeerd."

Zij staken de hoofden bijeen en Mc. Intosh begon:

"Je herinnert je wel, dat ik twaalf jaar geleden den ouden bankier Burns — — —"

"Ja, dat weet ik, dat hoef je niet te herhalen," beet Tom hem toe. "Daarvoor zou je worden opgehangen. Het was een beroerde geschiedenis voor je. Maar het was eigen schuld. Niet goed in mekaar gezet!

"Als dit zaakje niet héél goed in mekaar is gezet, neem dan liever een ander mee dan mij, want ik bedank voor dergelijke stropdassen."

"Als er vermoord moet worden, neem ik dat voor mijn rekening", antwoordde Mc. Intosh, "en ik hoop, dat het zal gaan zonder roode soep te maken."

"Mooi!" antwoordde Tom met een breeden grijns, "vertel verder kerel."

"Ik heb toen," vervolgde Mc. Intosh, "anderhalf miljoen van den ouden bankier gestolen en had de papieren en het geld begraven op een eilandje in de buurt van IJsland."

"Een mooie plaats," lachte Tom, "daar zoeken de fijnste speurhonden van Scotland Yard de centen niet."

"Nee, dat spreekt," antwoordde Mc. Intosh, terwijl hij zijn pijp opstak.

"Ik had nooit gedacht, dat het iemand zou gelukken, de duiten te vinden, maar" — hij sloeg met de vuist op tafel, "de duivel hale dien hond."

"Wien?" vroeg Tom.

"Raffles! De grootste gauwdief van deze eeuw! Het is hem gelukt, den buit te vinden!"

Nu sloeg ook Tom met de vuist op tafel, zoodat de glazen rinkelden en hij riep uit:

"Vervloekt, Patt Jimmy, wat zeg je daar? Raffles, de Groote Onbekende, heeft je een poets gebakken?"

"Jawel," riep Mc. Intosh met van woede vonkelende oogen, "door een grenzenlooze domheid van mij is het hem gelukt."

Tom riep lachend:

"Jongens, wat ben jullie dom! Jullie waagt je leven en steelt en laat den boel door Raffles weghalen. Dat is een grap voor een humoristisch blad! Jij hangt aan de galg en hij staat er bij een cigaret te rooken, die hij voor het geld heeft gekocht, dat jou aan de galg bracht. Kerel, dat is al te mal! Hoe was dat mogelijk?"

"Vraag er niet naar," sprak Mc. Intosh, "ik zeg je immers dat ik een stomiteit heb uitgehaald en nu moet jij me helpen, alles terug te halen."

"Als het mogelijk is, graag," zei Tom. "Ik ben nieuwsgierig, hoe je dat wilt aanleggen. Jij zoudt de eerste wezen, wien het gelukte om Raffles een poets te bakken."

"Ik denk wel, dat het zal lukken," zei Mc. Intosh op geruststellenden toon. "Luister. Ik

zal vannacht te weten zien te komen, hoe de woning van Raffles is gebouwd."

Tom keek verrast op en zei:

"Weet je, waar de hond woont? Dat is vijfduizend pond sterling waard, die als belooning worden uitbetaald!"

"Wij moeten méér hebben dan vijfduizend pond," hernam Mc. Intosh.

"Dat ben ik volkomen met je eens, als het kan! Maar hoe is het mogelijk, dat jij weet, waar hij woont? Geheel Scotland Yard weet het niet!"

"Ja, dat is een heele geschiedenis," antwoordde Mc. Intosh, "die ik je later wel eens zal vertellen. Ik wil je alleen dit zeggen, dat de kerel als Mr. Govern is aangesteld als procuratiehouder bij de Lincolnbank. Hij gaf toen op te wonen in Highstreet No. 9 Bromley, hetgeen bij informatie ook bleek waar te zijn. Maar ik ben te weten gekomen, dat hij daar alleen maar een zoogenaamd pied à terre had en dat zijn eigenlijke woning staat in Regentpark No. 14."

"In Regentpark No. 14?" vroeg Tom verbaasd. "Als ik me niet vergis woont daar de bekende filantroop Lord William Aberdeen, maar niet zoo iemand als Raffles."

"Ja, hoor eens, dat weet ik allemaal niet," zei Mc. Intosh, die een beetje ongeduldig werd, "maar ik verzeker je, dat ik weet, dat hij daar woont. Ik zal natuurlijk de noodige maatregelen nemen, dat ik mij niet vergis en niet den verkeerde te pakken neem. Ik heb geen zin wéér met de politie in aanraking te komen."

"Ik neem aan, dat alles wat je zegt, waarheid is," zei Tom. "Hoe denk je de zaak aan te pakken? Het zal zeker niet gemakkelijk zijn."

"Dat hangt van jou af," antwoordde Mc. Intosh. "De hoofdzaak is, dat ik een flinke hulp heb. Want alleen geloof ik niet, met Raffles klaar te zullen komen."

"Goed," zei Tom, "als je je plan hebt opge maakt, kom dan bij mij. Ik zal je helpen. Maar eerlijk deelen!"

"Dat spreekt van zelf," gaf Mc. Intosh ten antwoord, "of houdt jij mij soms voor een bedrieger?"

"Ik hoop niet, dat je er een bent; daar heb je mijn hand, het zal aan mij niet liggen, om de zaak klaar te spelen."

Den dag, die op dit gesprek volgde, zat Raffles met Brand in zijn bibliotheek en was bezig, de courantenuitknipsels met berichten over zijn daden te rangschikken en in te plakken, toen hij een geritsel hoorde aan de groote glazen deur, die toegang gaf tot den tuin.

Hij maakte Brand, die het niet scheen gehoord te hebben, er niet opmerkzaam op, maar stond op en zei op onverschilligen toon:

„Kom, laat ons het werk tot morgen laten rusten en naar de Windsorclub gaan, om te soupeeren.

„Zooals je wilt," antwoordde de secretaris, die onmiddellijk bereid was en samen verlieten zij het huis.

Eerst tegen middernacht kwamen zij terug.

Brand was verbaasd, toen hij zag, dat Raffles geen gebruik maakte van den gewonen ingang, maar om de villa heenliep naar het andere gedeelte van het huis. De maan wierp haar zwakke stralen door de bladeren der boomen, maar voor de scherpe oogen van Raffles was dit licht voldoende.

Als een Indiaan liep hij, telkens bukkend, langs de paden, die elken dag door Henderson zorgvuldig werden geharkt. Elke voetstap liet daardoor zijn spoor achter. Spoedig had Raffles dan ook gevonden wat hij zocht.

Hij wees met zijn hand naar de duidelijke sporen van groote mannenlaarzen.

„Houdt je kalm," fluisterde hij tot Brand, „wij hebben nachtelijk bezoek in huis."

Hij onderzocht de voetstappen nauwkeurig en bleef eenige meters verder opnieuw staan.

„Zij zijn met hun beiden," sprak hij, „hier ontdek ik andere sporen. Deze voeten zijn iets kleiner dan de andere."

„Wie kan het zijn?" fluisterde Brand nieuwsgierig.

„Ik denk, een oude kennis," antwoordde Raffles, „als ik mij niet heel erg vengis, is het de medeplichtige van Geis, die roodharige boef met zijn reuzenvoeten."

„Aha!" fluisterde Brand, „de kerel zal willen probeeren om zijn geld, dat wij van het eiland meenamen, terug te krijgen."

„Juist, juist en ik denk, dat ik hem eens leelijk voor den gek zal kunnen houden. Hij is dom genoeg om mij een bezoek te komen brengen. Ga jij nu naar de straatdeur en ga gewoon het huis binnen. Je hoeft niet zachtjes te zijn. De schurken moeten hooren, dat je thuis komt. Zij zullen natuurlijk denken, dat ik het ben. Ga naar mijn studeerkamer, neem een revolver voor geval van nood en wacht daar op mij."

Brand knikte ten teeken, dat hij begrepen had en ging heen, terwijl Raffles, de voetstappen volgend, naar de achterzijde van het huis sloop.

Hij ging langs denzelfden weg het huis binnen, dien de inbrekers hadden genomen en dat geschiedde zóó onhoorbaar, alsof een schaduw door het venster de bibliotheek binnen gleeed.

Lord Lister had den kraag van zijn jas hoog opgeslagen en een zakdoek voor het gelaat gebonden.

Alleen zijn oogen waren te zien; zij fonkelden als sterren.

Zoodra hij in de kamer was, bleef hij, alsof

hij een inbreker was, schuw staan en luisterde eenige oogenblikken.

Als een dief sloop hij daarna voorwaarts, totdat hij midden in het vertrek stond.

Nu liet hij de electriche lantaarn, die hij in zijn zak droeg ontgloeien en haalde zijn revolver te voorschijn.

Met scherp blik ontdekte hij in den lichtbundel der lantaarn op het tapijt, dat den geheelen vloer bedekte, de sporen van de vuile schoenen der inbrekers.

Zij liepen dwars door het vertrek naar een fluweelen gordijn, dat een erker afsloot en waarachter de mannen zich waarschijnlijk hadden verborgen.

Aan een geringe beweging van het gordijn bemerkte Raffles, dat hij zich niet vergist had en dat de mannen hem waarschijnlijk in het oog hielden.

Hij doofde de lantaarn, en een tevreden lachje speelde om zijn mond.

Zij zouden hem natuurlijk voor een inbreker aanzien.

Zacht sloop hij naar het venster terug, opende het en liet een zacht misdadigersfluitje, zooals men dat in Eastend gebruikt, hooren.

Daarop wachtte hij eenige seconden en riep zacht, maar toch duidelijk uit het raam, alsof hij tot iemand in boeventaal sprak:

„Alles is koscher! (in orde) niemand te zien. Ik zal de boel uit het raam gooien!"

Dat was wel zacht, maar toch zóó duidelijk gesproken, dat de mannen achter het gordijn het moesten hooren.

Nu sloop Raffles weer door de kamer terug, waar hij voor een groote eikenhouten kast bleef staan. Daarop stonden zware zilveren kandelaars en vazen.

Raffles klom op een stoel, liet zijn lamp schijnen en nam de zilveren voorwerpen van hun plaats. Nu zette hij de lantaarn op tafel en onderzocht de zilverwerken der verschillende stukken.

„Goede mazzematten," zei hij hardop en ging met zijn buit naar het venster.

Weer floot hij en sprak:

„Hé, Jim, pak aan, ik taxeer ze op tien pond. Zwaar goed!"

Hij wierp de zilveren kandelaars en kannen uit het raam en met een doffen slag vielen deze op den grond.

Dadelijk doofde hij het licht weer uit en kroop, alsof hij tengevolge van het rumoer vreesde overvallen te worden, onder de tafel.

Na eenige seconden kwam hij weer te voorschijn en, naar het venster snellend, riep hij:

„Nu zal ik de andere kamers doorzoeken en als alles koscher is, komen jij en Jack binnen."

Nu sloop Raffles naar de studeerkamer, waar Brand intusschen was binnengekomen.

Brand schrok even toen Raffles, dien hij niet dadelijk herkende, plotseling in de kamer stond en haastig tot hem sprak:

„Gauw naar buiten! Bind een zakdoek voor je gezicht, evenals ik en kom door hetzelfde raam naar binnen. Je moet voor inbreker spelen”.

Nu sloop Raffles naar de bibliotheek terug en overtuigde zich met een enkelen blik, dat de hem onbekende inbrekers nog steeds achter het gordijn verborgen waren.

Weer ging hij naar het venster en opende het. Toen hij naar buiten keek, zag hij Brand staan.

„Hé, Jim,” riep Raffles, „ik heb overal gezocht. Er zijn twee heeren in huis. Dus we moeten voorzichtig zijn, maar beiden slapen. Nu kunnen wij de kamers uitruimen. Jij, Jim, moet hierkomen en Jacq blijft uitkijken en de wacht houden.”

Bij deze woorden hielp hij Brand door het venster naar binnen klauteren en samen slopen zij nu naar het aangrenzende vertrek.

Toen zij eenige kamers van de bibliotheek verwijderd waren, zei Raffles met een fijn lachje:

„Nu komt de grootste mop, die ik ooit in mijn leven heb beleefd. De kerels staan achter het gordijn in de erker en zweeten water en bloed, omdat er collega's van hen bezig zijn. Nu zullen wij het tafelzilver uit de eetkamer nemen en het ook uit het raam in den tuin gooien. Dan keeren wij terug, jij neemt uit mijn kleedkamer een politiejasje, je zet een helm op en treedt op als... agent van politie, die de inbraak heeft ontdekt.”

Beiden namen een armvol zilveren schalen en borden en droegen alles naar de bibliotheek.

„Hé, Jacq!” riep Raffles uit het raam. „Pas op, zeg!”

In het volgende oogenblik wierp hij de zilveren voorwerpen naar buiten en Brand volgde zijn voorbeeld.

„Duivelsch!” vloekte Brand, met ingehouden stem, „niet zooveel lawaai, wij zijn hier niet thuis!”

„Maak je niet ongerust”, antwoordde Raffles, „de heeren slapen als marmotten. Champagne gedronken, zie je. Nu gaan wij de rest halen en dan er van door!”

Vlug begaven zij zich naar de kleedkamer en nu hielp Raffles zijn vriend in alle haast als politie-beambte verkleeden. Daarop legde hij voor zichzelf een tweede uniform en helm gereed, zonder ze aan te trekken. Hij gaf Brand een revolver, een paar boeien en zei tot hem, de eetkamer binnengaande:

„Nu ben jij een politieman en achtervolgt mij. Je blijft bij het venster der bibliotheek staan, totdat ik als politiebeambte bij je terug-

kom. Laat de kerels er niet uit. Houdt je flink, mijn jongen. Je moet bij het raam der bibliotheek blijven staan tot ik je een teeken geef.”

Daarop nam hij het zilver, dat op het buffet stond, wierp het met tamelijk veel lawaai op den grond en beval op luiden toon, zoodat het door alle kamers weerklonk:

„Sta stil of ik schiet! Handen in de hoogte!” terwijl hij hoorbaar den haan van zijn revolver overhaalde.

Daarop fluisterde hij tot Brand:

„Schreeuw, alsof je een ambtenaar van politie bent en loop mij achterna!”

Als vluchtende snelde Raffles nu door de kamers tot de bibliotheek, op zijn weg stoelen en tafels omwerpend.

Toen hij het raam der bibliotheek had bereikt, schreeuwde hij naar buiten:

„Vlucht Jacq. Politie. Jim is er bij! Ligt als mirakel tegen den grond, klap met den gummistok!”

Bij die woorden sprong hij uit het raam en was verdwenen in de duisternis.

In het volgende oogenblik snelde Brand, verkleed als politiebeambte, de bibliotheek binnen en riep een luid „Halt!” Hij liep naar het raam en vloekte op woedenden toon:

„Vervloekt! De schurk is gevlucht, dat bezorgt mij een standje van den inspecteur!”

Hij sloot het raam en om den tijd te dooden, totdat Raffles terug zou komen, draaide hij het elektrische licht in de kamer op en begon alles te doorzoeken.

„Aha!” riep hij uit, „zij hebben het zilver van de kast weggenomen.”

Daarop liep hij naar de deur en riep, alsof hij tot iemand sprak:

„Inspecteur, de kerel is gevlucht!”

„Nee,” riep Raffles terug, die zich in dezen korten tijd had verkleed als inspecteur van politie. „Wij hebben het geheele huis omsingeld, niemand kan ontsnappen.”

Kort nadat hij deze woorden gesproken had, trad hij de bibliotheek binnen en zei:

„Wij zullen alles doorzoeken. Het moet een heele bende zijn. Revolvers gereed houden!”

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken of van achter het fluweelen gordijn kwamen Mc. Intosh en Tom te voorschijn, een poging doende om door het venster te vluchten.

„Halt!” riep Raffles, hun zijn revolver voorhoudend, „hier hebben wij al twee schurken van de bende.”

Uit vrees voor de uniformen en de op hen gerichte revolvers gaven de beide schurken zich zonder tegenstand over.

Raffles deed hun de boeien aan.

„Beste Scotland-Yard-armbanden,” schertschte hij, „van uitstekend Dublinsch staal gemaakt. En nu vooruit!”

Hij greep Mc. Intosh bij den arm, terwijl Brand Tom's polsen beetpakte.

Daarop brachten zij het tweetal de straat op.

Toen zij buiten waren, zei Tom:

„Weet u wel, inspecteur, dat u een betere vangst daar in huis hadt kunnen doen, dan ons mee te nemen?”

„Dat geloof ik niet,” antwoordde Raffles.

„Maar ik wel,” zei Tom, die hoopte op die wijze vrij te komen, „in dat huis woont Raffles, de meesterdief, dien gij al zoo lang zoekt!”

„Je bent gek, kerel,” lachte Raffles, „in dat huis woont Lord William Aberdeen, dien ik heel goed ken. En nu mond dicht! Vooruit!”

Toen riep Tom, met een woedenden blik op Mc. Intosh:

„Ik heb je wel gezegd, dat je je zoudt vergissen. Nu breng je mij ter wille van dien lord naar Scotland Yard.”

Mc. Intosh knarstte met de tanden.

Die Raffles stond ongetwijfeld met den duivel in verbinding. Hij wist zeker, dat hij hem het huis had zien binnen gaan met dien kleinen, blonden kerel, die zijn vriend scheen te zijn. Hij had ze in den tuin gezien, met den enorm grooten en zwaren chauffeur spreken alsof zij de bewoners van het huis waren en nu kwam zelfs de politie vertellen, dat daar niet Raffles, maar een bekende Lord woonde! Hij moest eerlijk bekennen, dat hij er niets van begreep.

Het spel was verloren. Dat begreep hij daarentegen wél!

Toen zij den naasten politiepost hadden bereikt, maakten zij halt. Raffles gaf zijn gevangenen aan de beambten over:

„Ik heb een jacht op inbrekers gehouden voor Scotland Yard, neem een berichtje van

mij mee. Breng deze mannen aan inspecteur Baxter. Weest voorzichtig, het zijn sterke kerels!” Raffles zei dit op onverschilligen toon, alsof zooiets zijn dagelijksch werk was.

Hij scheurde een blad papier uit zijn notitieboekje en schreef een briefje. Dat sloot hij in een couvert en gaf het aan een der beambten, die het bij zich stak.

„Maak dadelijk gebruik van de wapens”, riep Raffles tot de zich verwijderende mannen, „als jullie merken dat de jongens willen vluchten!”

Een half uur later werden, tot groote verbazing van inspecteur Baxter, de beide gevangenen bij hem binnengebracht.

Baxter opende het briefje van zijn collega en las:

„Inspecteur Baxter! Ik heb u moeten vertegenwoordigen. Ik zend u als resultaat van mijn werk deze beide inbrekers. Gij zult in den een een lang gezochten, ouden bekende terugvinden. Hij was de medeplichtige van onzen vriend Geis.

Met collegialen groet! Raffles.”

„Wat?” lachte Marholm, „stuurt Raffles die twee?”

„Ja”, antwoordde Baxter, „Raffles!”

Toen Mc. Intosh dit hoorde werd hij bijna krankzinnig van woede en brulde hij als een bezetene.

Raffles echter zat in zijn gezellige studeerkamer en amuseerde zich over zijn laatste werk, terwijl Brand het zilver weer op zijn plaats borg en met leedwezen constateerde, dat het eenige deuken had gekregen.

De volgende aflevering (No. 539) bevat:

DE EED DER BRAHMANEN.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885